

Bach Kim
白金

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trường Giang Kiếp Án

Chương 2: Hồng Tụ Thiện Vũ

Chương 3: Hình Tấn Bức Cung

Chương 4: Kim Sa Bang Chủ

Chương 5: Vĩ Thanh

Mục lục

Chương 1: Trường Giang Kiếp Án

Chương 2: Hồng Tụ Thiện Vũ

Chương 3: Hình Tấn Bức Cung

Chương 4: Kim Sa Bang Chủ

Chương 5: Vĩ Thanh

Chương 1: Trường Giang Kiếp Án

Trăng ngả về tây, trời phía đông bênh bồng sắc trắng, bình minh sắp đến, trên mặt nước rộng lớn, sương mù như khói tỏa, gợn nước lăn tăn, không nhìn thấy chiếc tàu nào. Vài con đò nhỏ neo ở rặng đá ngầm ven bờ sông. Trên đò, mấy hán tử đang vội vã chèo xuôi dòng, nét mặt đều lộ vẻ khẩn trương và lo lắng.

“Lão đại! Có phải tin tức của Kim Sa Bang đã sai không?” – hán tử vận hắc y, trên mặt có vết sẹo, không nhìn được xoa tay, hạ giọng thì thào – “chúng ta thủ ở đây cả đêm rồi, ngay cả một quả cầu mao cũng không thấy!”

“Đừng vội!” – hán tử khỏe mạnh được xưng là lão đại nhàn nhã mân mê Nga Mi thích trên tay, trong lòng hẳn đã có chút lo lắng, nhưng khuôn mặt ngăm đen thập phần ung dung trấn định. Một lão đại hoành hành khắp Trường Giang như Hải Vô Cương thì hỉ nộ ưu phiền đều không lộ ra mặt, đây là tố chất ít nhất cần phải có. Hải Vô Cương nheo mắt nhìn mặt sông mênh mênh, lạnh nhạt nói:

“Chuyến hàng này giá trị liên thành, nghe nói tướng lĩnh phụ trách áp tải là Kim Lăng thủy sư đề đốc Lữ Kinh Hồng. Tiểu tử này luôn hành sự cẩn thận, sắp đặt ổn thỏa đường đi cũng là rất bình thường.”

Vừa dứt lời, hẳn nghe thấy tiếng hô của huynh đệ vọng đến không xa:

“Tới rồi!”

Mọi người hướng mắt nhìn, thấy trên mặt sông mênh mênh có ba chiếc thuyền lớn nối đuôi nhau, chậm chậm ngược dòng tiến tới, cao cao trên cột

buồm tung bay Đại Thanh long kì, giương nanh múa vuốt trong làn sương, cờ đón gió trở mình. Bởi vì dòng nước chảy chậm, những người kéo thuyền bên bờ sông dễ dàng kéo vào, ẩn ước có thể nghe thấy mấy tiếng thô hào tục tũn của thuyền công.

“Ừm, thuyền lún sâu, hộ vệ nghiêm mật, quả nhiên có hàng!” – Hải Vô Cương dùng mục quang lão luyện quan sát quan thuyền đang chậm chạp tiến vào, đôi mắt thu lại còn một đường mảnh, giống như dã lang phát ra ánh mắt hưng phấn đầy dục vọng.

“Ra tay thôi!” – hán tử mặt sẹo cao hứng rút phân thủy thích (1). Hãn là Bài Bang nhị đương gia Hưởng Ác, danh hiệu Ba Kiếm Thủy Quỷ Hưởng Ác, làm các buôn lái trên sông phải khiếp hãi. Bất quá Hưởng Ác tuy ác, so ra còn kém Hải Long Vương, cũng là Bài Bang lão đại Hải Vô Cương. Hãn mới là cự ngạc hung hãn tàn khốc trên sông Trường Giang.

“Không vội!” – Hải Vô Cương nheo mắt trông ba chiếc thuyền lớn đang chậm rãi chèo vào, khóe miệng lộ ra một nụ cười lãnh khốc – “Hừm, Lữ Kinh Hồng quả nhiên ở trên thuyền, áp tải không phải nha dịch bình thường mà là binh tướng thủy sư, nhân số hơn trăm người. Xem ra kẻ đứng đầu “cứng” đấy.”

“Sao phải sợ hãn?” – Hưởng Ác giương phân thủy thích – “trên sông Trường Giang, còn tên cứng đầu nào mà Bài Bang chúng ta nhai không nổi!”

“Nói là vậy!” – Hải Vô Cương lần cuối cùng phỏng đoán thực lực mục tiêu, lúc này mới làm động tác ra lệnh cho các huynh đệ ở phía xa. Mấy huynh đệ đó lập tức hướng các huynh đệ hàng đầu tiên huy động song thủ. Đây là ám ngữ thông hành nội bộ của Bài Bang, chỉ huynh đệ trong bang mới có thể hiểu. Nó giống như một thứ ngôn ngữ trên biển, là thủ ngữ liên lạc độc môn của Bài Bang khi giao lưu trên sông nước.

Theo hình dạng tay của Bài Bang huynh đệ, một chiếc bè gỗ trên sông tới, cơ hồ mặt sông không bị ngăn trở. Bè gỗ thuận dòng xuôi xuống, dần dần chạm vào ba chiếc quan thuyền. Binh tốt trên thuyền lần đầu gặp tình huống này, tức thời chân tay luống cuống, không biết tránh mấy cái bè lớn không người lái như thế nào. Ngay lúc đó, một võ tướng trẻ tuổi, vóc dáng cao, dang tay đoạt lấy xà trúc của thuyền công nhảy lên đầu thuyền, xà trúc dài hơn trượng trở thành trường thương, vừa gạt vừa xoay vừa điếm, không ngờ đẩy được bè gỗ trở ra. Chúng binh tốt đồng thanh kêu giỏi, cũng học theo y, đồng tâm hiệp lực dùng trường thương hoặc xà trúc đẩy bè gỗ ra. Ba chiếc quan thuyền từ trong trận bè gỗ mở đường, tiếp tục ngược dòng tiến vào.

“Giỏi lắm Lữ Kinh Hồng, quả nhiên có thực tài!” – Hải Vô Cương ngưỡng thần hướng xa xa phía đầu thuyền, nhìn võ tướng trẻ tuổi cầm xà trúc đẩy bè không nhin được gạt đầu tán thưởng, lại quay đầu về Hướng Ác phát tay – “động thủ!”

Tiếng tù và đánh động lòng người như từ chân trời cuồn cuộn ập xuống mặt sông, khiến người phát run, theo từng tiếng tù và, vô số hán tử như thủy quỷ náu mình dưới nước, từ lòng sông đột ngột nhảy lên bè gỗ, phi trao trong tay nhanh như chớp ném về ba chiếc quan thuyền. Vô số phi trao cắm trúng mạn thuyền, nổi quan thuyền và bè gỗ thành một khối. Hai bên mạn thuyền kéo theo hơn mười bè gỗ, không cách nào ngược dòng tiến tới nữa. Phi thủy cùng hét lớn, tay rút đoản binh khí tùy thân, quát lớn rồi đánh về phía quan thuyền. Cơ hồ đồng thời, từ rặng đá ngầm bên bờ sông, mấy con đà nhỏ như tên rời cung, bắn thẳng tới quan thuyền đang bị vây khốn chính giữa. Đứng trên đầu thuyền nhỏ là Hải Vô Cương, ngạo nghễ đón gió, Nga Mi thích trong tay dưới ánh bình minh lấp lánh thiểm quang. Khô lâu kì sau lưng hân phần phật trong gió, cùng với tiếng tù và tạo ra sát khí lâm liệt.

“Bài Bang! Là Bài Bang!” – binh lính trên thuyền kêu lên thất thanh, ngữ âm tràn đầy khủng hoảng. Bài Bang dù không xem là hắc đạo bang hội

có thực lực mạnh nhất, nhưng tuyệt đối là hãn phi hung tàn nhất trên sông nước, mọi người sớm đã nghe danh.

“Mọi người vào vị trí! Chuẩn bị nghênh địch!” – Lữ Kinh Hồng gạt hai tên thủy phi từ mạn thuyền xuống sông, lập tức trầm giọng hạ lệnh. Chúng binh tốt thấy chủ tướng điềm tĩnh cũng dần trấn định, chia nhau phòng thủ các cương vị, toàn lực cản phá thủy phi trên bè gỗ, đánh rớt xuống nước, thỉnh thoảng lại có tiếng người rơi tòm, mặt nước lưu lại lớp lớp máu tươi. Thủy phi trên bè tuy đông, nhưng xào trúc trong tay Lữ Kinh Hồng xuất quỷ nhập thần, bọn giặc trong một lúc không thể xông lên thuyền.

“Hảo tiểu tử, ta đánh với hãn!” – Hường Ác kêu lớn, từ đòn nhỏ tung mình nhảy lên bè gỗ, lướt trên bè gỗ dập dềnh như lướt trên mặt đất, chớp mắt đã tiến sát quan thuyền. Đang muốn đề khí nhảy lên mạn thuyền, hãn chợt nghe tiếng gió rít bên tai, một ngọn xào trúc dài lẳng không tập kích. Phân thủy thích trong tay Hường Ác vung lên đón đường, dù phong bế được hướng đâm của xào trúc, nhưng cảm thấy cánh tay tê chồn, phân thủy thích thiếu chút nữa đã rời tay, thân hình không tự chủ lùi lại mấy bước, xém bước hụt khỏi bè, rơi xuống nước. Hãn không khỏi ngược nhìn chăm chăm võ tướng trẻ tuổi Lữ Kinh Hồng, nghiêng răng thốt – “Lữ Kinh Hồng!”

“Mao tặc vô tri! Đã biết bốn tướng quân ở đây, còn dám đến quấy nhiễu?” – Lữ Kinh Hồng trở xào vào Hường Ác, dù gặp chuyện bất ngờ, vẫn không có chút kinh hoảng.

Hường Ác cười hắc hắc:

“Đừng nói Lữ Kinh Hồng người chỉ là một tiểu thủy sư đề đốc ở Kim Lăng, dù Càn Long hoàng đế có đến, lão tử cũng không ngại! Biết khôn thì để hàng hóa lại, lão tử giữ mạng cho người!”

Lữ Kinh Hồng vung tay, xào trúc run lên:

“Có bản lĩnh thì cứ từ tay bốn tướng quân mà lấy!”

“Lão tử đang có ý này!” – Hướng Ác nói rồi lại đánh về phía mạn thuyền, xào trúc của Lữ Kinh Hồng liền đáp lại. Phân thủy thích là binh khí cận chiến, căn bản uy hiếp không được đối thủ trên thuyền, hẳn nhất thời bị Lữ Kinh Hồng làm cho lúng túng. Đợi lúc hẳn lui về sau thoát thân mới phát hiện thì đã muộn. Xào trúc của Lữ Kinh Hồng như giăng thiên la địa võng, giam hẳn hoàn toàn trong lưới, không cách nào thoát thân.

Mắt thấy đối phương sắp bị xào trúc đả thương, một thủy sư phó tướng đột nhiên kinh hoàng chạy lại bên Lữ Kinh Hồng, hô:

“Lữ đại nhân, thủy phi lên thuyền rồi!”

Lữ Kinh Hồng theo lời hẳn nhìn qua, liền thấy có thủy phi trèo lên chiếc quan thuyền cuối cùng. Y đành phải quật mạnh ba xào, bỏ mặt Hướng Ác chạy đi. Áp lực đáng gờm, cả người Hướng Ác không khỏi mềm oặt rơi xuống bè gỗ, nhớ lại tình hình vừa rồi mà trong lòng kinh hãi. Không phải vì Lữ Kinh Hồng không thủ giữ vững đầu đuôi đoàn thuyền, bản thân hẳn chết chắc dưới xào trúc của đối phương. Hẳn ngưng thần nhìn Lữ Kinh Hồng ở đằng xa, chỉ thấy xào trúc của y trong không trung điểm xuống, thân hình như phi điều, từ thuyền quan thứ nhất bay qua chiếc thứ hai rồi chiếc thứ ba. Y vừa đến đã lập tức đánh đắm thủy phi rơi xuống nước. Chiếc thuyền ấy bị quan binh đoạt lại quyền kiểm soát. Nhìn thấy vậy, Hướng Ác tự tặc lưới.

Lữ Kinh Hồng tuy dũng mãnh nhưng không cách nào chiếu cố hết cả ba chiếc thuyền, binh lính bên cạnh càng lúc càng ít, hàng hóa trên thuyền sẽ không giữ nổi, y đành hạ lệnh với phó tướng:

“Trần thuyền! Bất luận thế nào hàng hóa không được phép rơi vào tay bọn thủy phi!”

“Trần thuyền?” – phó tướng ngần người – “hàng hóa giá trị mấy vạn, nếu cấp trên truy cứu...”

“Mọi việc do ta gánh chịu!” – Lữ Kinh Hồng giận dữ – “Hiện tại dù chúng ta liều mạng, cũng không giữ nổi ba thuyền hàng! Nếu cho bọn thủy phi được tiện nghi không bằng giao cả cho long vương!”

“Tuân mệnh!” – phó tướng ấy bất đắc dĩ nhận lệnh. Lệnh chìm thuyền ban ra, binh tốt lập tức động thủ phá thùng khoang thuyền, để nước sông tràn vào trong. Ba chiếc thuyền bắt đầu chìm dần, nước sông chốc lát đã ngập qua sàn, bao lấy khoang thuyền.

“Lão đại! Lữ Kinh Hồng không ngờ tự đục thuyền!” – mắt thấy quan thuyền từ từ chìm là chuyện hoàn toàn không dự đoán đối với Hương Ác. Vừa suýt chết về tay Lữ Kinh Hồng, hẳn không dám đối địch chính diện.

“Chìm rất hay!” – Hải Vô Cương hờ hững cười lớn – “con sông này rộng, nước chảy chậm, nước sông trong vắt, mặc kệ trên thuyền chứa hàng gì, một khi chìm xuống nước, chẳng phải là lễ vật tặng cho Hải Long Vương ta sao? Chúng ta phải đa tạ Lữ Kinh Hồng, nếu hẳn không đục thuyền, chúng ta không biết còn phải hi sinh bao nhiêu huynh đệ.”

“Lữ Kinh Hồng trốn rồi!” – một gã bang chúng trở tay, chỉ thấy trên thuyền nhỏ có một người vận bạch y khoác bạch bào đứng ở đầu thuyền, tay cầm trường kiếm, thuyền theo dòng xuôi tới, không phải Lữ Kinh Hồng còn ai nữa?

Hương Ác nghĩ đến suýt chết trong tay y, nghiêng răng thốt:

“Không thể để tên đó bỏ chạy an nhàn như vậy, chúng ta mau đuổi theo kết liễu hắn!”

“Bỏ đi, chúng ta cầu tài không cầu khí! Lữ Kinh Hồng để mất hàng hóa, ngày sau trở về e là cũng không có kết quả tốt.” – Hải Vô Cương vỗ vai Hương Ác, cười nói – “Huynh đệ nếu không rửa được hận, chúng ta cùng kêu lên. Đa tạ lễ vật của Lữ đại nhân!”

Bọn chúng hỉ hả vừa cười vừa hô:

“Đa tạ lễ vật của Lữ đại nhân! Đa tạ...”

Mặt trời đã lên, nước sông phản chiếu một màu lửa đỏ. Bè gỗ bị nước đẩy chẳng biết về đâu, mặt nước lại khôi phục sự yên tĩnh. Vô số thủy phi Bài Bang lặn ngụp dưới nước, không ngừng tìm kiếm con thuyền bị chìm. Cuối cùng có thủy phi nhô đầu lên, hướng về Hải Vô Cương trên thuyền bầm báo:

“Lão đại! Tìm thấy thuyền, nhưng trong thuyền ngoại trừ mấy thứ tạp vật, cái gì cũng không có!”

“Phóng thí (2)!” – Hải Vô Cương buộc miệng mắng – “quan thuyền lún sâu như vậy, như thế nào mà không có hàng hóa? Tìm lại!”

Tên thủy phi bất đắc dĩ lại lặn xuống, lát sau hơn mười tên lần lượt trôi lên, vẻ mặt đều thất vọng như nhau, không cần hỏi cũng biết kết quả. Hải Vô Cương nhìn dòng mặt nước chập chạp thả trôi, mắt ánh lên thần sắc khó hiểu, làm sao cũng nghĩ không ra là cuối cùng đã sai ở đâu. Rành rành quan thuyền lún nước rất sâu, khẳng định chở hàng hóa trọng lượng không nhẹ, làm thế nào lại không có gì?

Tin tức tào vậ Trường Giang bị cướp truyền đến kinh sư, triều đình phần nộ, tức khắc phái binh bộ và Đô Sát Viện triệt để tra án.

Nha môn Đô Sát Viện luôn luôn u ám trầm buồn, khiến người ta không khỏi theo bản năng sinh lòng cảnh giác. Nơi này là trung tâm giám sát quan viên, quan lại nào đến đây cũng không tự chủ được phát sinh cảm giác run rẩy sợ hãi, dù là kiện tướng dưới trướng của Đô Sát Viện, Bùi Văn Long mỗi lần đến, trong lòng cũng có cảm giác không thoải mái.

“Văn Long, người đến Kim Lăng một chuyến.” – trên mặt đô sát ngự sử Cổ Văn Trọng thủy chung có một uy thế lãnh khốc, chỉ là với ái tướng

trước mặt, khóe miệng ông vẫn hiện ra một tia ấm áp – “Kim Lăng thủy sư đề đốc Lữ Kinh Hồng phụ trách tào vận ở Trường Giang, mấy ngày trước đánh mất ba thuyền quan, hàng hóa giá trị không ít. Thủy phi Trường Giang càn quấy đã kinh động thánh thượng, hiện ngài hạ mật chỉ cho Đô Sát Viện điều tra. Người ngoài mặt là Binh bộ đặc sứ điều tra Trường Giang thủy phi, thực tế cũng là Đô Sát Viện mật sứ điều tra Kim Lăng thủy sư đề đốc. Bây giờ trao cho người thánh lệnh, có thể tiện nghi hành sự.”

“Lữ Kinh Hồng?” – Bùi Văn Long nhướn mày, trong mắt lóe lên thần sắc dị dạng. Dù đã trải qua nhiều năm, những mỗi lần nghe đến cái tên Lữ Kinh Hồng, trong đầu hẳn lập tức hiện ra một nam tử anh tuấn kiêu ngạo, coi trời bằng vung. Năm năm trước, chính y từ tay hẳn đã đoạt mất chức võ trạng nguyên, cũng đoạt đi tình yêu của sư muội. Nếu sư muội vì thế mà sống hạnh phúc, hẳn dù đau khổ cũng âm thầm chúc phúc nàng. Nhưng ba năm trước sư muội vì sinh khó mà chết. Từ đó về sau, Bùi Văn Long đã đem tình yêu với sư muội biến thành mối hận với kẻ đã hại chết nàng. Đáng tiếc chưa có cơ hội báo thù, không ngờ cơ hội đột nhiên rơi xuống. Ánh mắt Bùi Văn Long không khỏi thoáng qua chút hung ác lạnh lẽo.

“Thế nào, người biết hẳn?” – nhìn ra thần sắc khác lạ của ái tướng, Cổ Văn Trọng hỏi.

“Võ trạng nguyên năm đó uy chấn triều đình, thuộc hạ dù chưa từng gặp những đã nghe qua đại danh.” – Bùi Văn Long cười nhạt, mang thù hận giấu vào lòng. Thiếu niên cao thủ năm đó bại dưới kiếm Lữ Kinh Hồng, đã không có ai nhớ được.

“Vậy à,” – Cổ Văn Trọng vuốt râu cảm khái nói – “Nói đến võ trạng nguyên Lữ Kinh Hồng năm đó, không ai trong kinh thành không biết? Đáng tiếc, từ khi hẳn rời kinh thành đến Kim Lăng nhận chức, dần dần bị lãng quên.”

“Triều đình hoài nghi Lữ Kinh Hồng và thủy phi cấu kết?” – Bùi Văn Long thuận miệng hỏi, dù đối với Lữ Kinh Hồng có hận thù sâu, nhưng Bùi Văn Long cũng biết khả năng này rất hiếm.

“Không thể nói vậy.” – Cổ Văn Trọng vuốt chòm râu cằm, ý tứ thâm sâu – “Lữ Kinh Hồng thiếu niên đặc chí, sĩ đồ (3) bằng phẳng vô cùng, theo lẽ mà nói quyết không cấu kết thủy phi, tự hủy tương lai của mình. Tuy nhiên tào vận lần này mất thật kì quái, cho nên lệnh cho Đô Sát Viện tra án. Đây cũng là quán lệ của triều đình, không có gì lạ.”

“Hiểu rồi!” – Bùi Văn Long gật đầu – “thuộc hạ sẽ tận lực mà làm, triệt để tra rõ sự thật.”

“Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nếu hoàng thượng hỏi tới, Đô Sát Viện nhất định phải có giao phó thận trọng tỉ mỉ.” – Cổ Văn Trọng vừa nói vừa vỗ vai ái tướng – “Đi nhanh, hy vọng người không làm bốn quan thất vọng.”

“Thuộc hạ nhất định không phụ mệnh!” – Bùi Văn Long tiếp lấy mật lệnh trong tay thượng cấp, lập tức chấp tay cáo lui. Tay cầm mật lệnh điều tra Kim Lăng thủy sư, hẳn cảm giác như tiền đồ vận mệnh Lữ Kinh Hồng đều nằm trong tay, hưng phấn không kìm được, chỉ hận không thể lập tức có mặt ở Kim Lăng.

Chú thích:

(1) vũ khí tầm gần, hình dạng tựa trảo.

(2) rầm thối, tiếng chửi tục.

(3) đường làm/thăng quan.

Chương 2: Hồng Tụ Thiện Vũ

Kim Lăng là thiên hạ danh thành, trừ sự huy hoàng của lục triều cổ đô, phong nguyệt sông Tần Hoài cho dù trải bao triều đại thay đổi, cũng vẫn tráng lệ như xưa. Lúc Bùi Văn Long theo chân kẻ hầu lừng thừng trèo lên họa thuyền, cũng không khỏi say mê cảnh minh nguyệt phồn tinh trước mắt.

“Bùi đại nhân mời sang đây!” – trong họa thuyền, vài quan lại vận thường phục ân cần gọi. Bọn họ luận niên kỉ đủ làm phụ thân Bùi Văn Long, luận phẩm cấp cũng cao hơn hẳn. Chỉ vì hẳn đến từ kinh thành, lại nắm “thượng lệnh”, mấy đại thần địa phương này phải thận trọng tiếp đón, không dám có chút nào chậm trễ. Dù không phân biệt được ai là phủ đài hai là niết đài, hẳn đều khách khí thi lễ cùng mọi người, bất quá sự chú ý của hẳn đều đặt vào vị hán tử trẻ tuổi thần khí không lộ. Năm năm không gặp, y bớt đi một chút kiệt ngạo, nhiều thêm một chút khí chất ổn định thâm trầm.

Lúc mọi người cùng ngồi hàn huyên, một người cao tuổi hướng về Bùi Văn Long nâng chén, cười nói:

“Hôm nay đãi tiệc tẩy trần, hi vọng đại nhân không nên câu thúc, nhất định phải say mới thôi!”

“Được lắm!” – Bùi Văn Long ứng phó sự nịnh nọt của mọi người không lạnh lùng cũng không nhiệt tình, sự chú ý thủy chung đặt trên thân Lữ Kinh Hồng. Thông thường đánh mất tào vận bị đình chức xem xét, lẽ ra tâm tình chán nản, sắc mặt u ám mới phải, nhưng lúc này trên mặt Lữ Kinh Hồng nhìn không ra một chút ủ rũ nào, chỉ có nét tiêu điều khó tả.

Uống được tam tuần, Bùi Văn Long cột đũa:

“Năm năm không gặp, Lữ huynh phong thái càng hơn trước!”

Lữ Kinh Hồng thần sắc kinh ngạc, vội nâng chung đáp lễ:

“Thứ lỗi tại hạ thiển cận, không nhớ rõ từng quen biết thượng sai.”

Bùi Văn Long cười nhạt:

“Năm năm trước, Lữ huynh uy phong chiến đấu, người bại dưới kiếm Lữ huynh nhiều không kể hết, Lữ huynh nhớ không ra kẻ thủ hạ bại tướng như ta cũng rất bình thường. Bất quá Lữ huynh cũng nên nhớ sự muội đáng thương của ta chứ?”

“Ngài là sư huynh của Văn Tú!” – Lữ Kinh Hồng hơi biến sắc, nhận ra thiếu niên cao thủ gây không ít phiền toái cho y, trong mắt y hiện lên một tia hổ thẹn cùng thương cảm, tựa hồ đang vì thế tử đã khuất mà đau khổ. Tuy nhiên Bùi Văn Long không nhìn ra nỗi đau chôn giấu của y, lạnh lùng hỏi:

“Sư muội ta vẫn khỏe chứ?”

Lữ Kinh Hồng ngây người:

“Văn Tú đã bất hạnh qua đời ba năm rồi, lẽ nào Bùi huynh không biết?”

Bùi Văn Long lạnh nhạt thốt:

“Ta chỉ muốn chính miệng huynh chứng thực.”

Hai người đều im lặng không nói, mọi người chung quanh dù không biết nguyên ủy, nhưng cũng phát giác bầu không khí nặng nề trầm lắng. Một vị quan mặt trắng nhẵn nhụi hòa giải:

“Không ngờ Bùi đại nhân và Lữ đề đốc là người quen, thực là khéo quá. Bất quá hôm nay là chúng ta tiếp đón Bùi đại nhân, Lữ đề đốc để hôm khác

cùng Bùi đại nhân họp mặt nhé!”

“Họp mặt cũng không cần!” – Bùi Văn Long lạnh nhạt – “Lần này hạ quan phụng thượng lệnh điều tra triệt để vụ án tào vậ bị cướp, còn nhờ Lữ đề đốc giúp đỡ nhiều mới được.”

Lữ Kinh Hồng rời chỗ ôm quyền đáp:

“Lữ mỗ nhất định toàn lực phối hợp với đại nhân điều tra.”

Bùi Văn Long khẽ vuốt cằm:

“Ta nghiên cứu qua vụ tào vậ bị cướp, thủy phi Bài Bang chuẩn bị đầy đủ, kế hoạch chu toàn, hiển nhiên sớm biết hành trình của Lữ đại nhân. Nếu Lữ đại nhân không đục chìm thuyền, chúng nhất định có thể đắc thủ. Không biết hành trình của chư vị còn những ai biết?”

Lữ Kinh Hồng nghĩ một chút:

“Trừ tôi và thủy sư phó tướng, chỉ có phủ đài đại nhân biết hành trình.”

Bùi Văn Long còn muốn hỏi tiếp, quan viên mặt trắng nhẵn nhụi ban này đã cười nói:

“Hôm nay là tiếp đón đại nhân, chỉ bàn phong nguyệt, đừng bàn công vụ. Hoa khôi Hồng Tụ cô nương của Tần Hoài chúng tôi sớm đã đợi Bùi đại nhân đến mà dâng hiến vũ điệu, đại nhân cũng không nên chậm trễ với mỹ nhân!”

Bùi Văn Long không thể từ chối nên chỉ cười nhạt, trong lòng biết quan quan bảo vệ nhau là thông lệ chốn quan trường, dù Lữ Kinh Hồng có làm sai điều gì, mấy vị quan lại này đều liêu mình che dấu. Chỉ có hoàn toàn nắm chắc, đám quan địa phương rắn chuột cùng hang này mới hi sinh đồng liêu để bảo vệ mình. Nếu muốn triệt để điều tra Lữ Kinh Hồng cùng thủy sư

của y, e rằng chỉ có thể dựa vào bản thân. Nghĩ đến đó hẳn lại vuốt cằm, đối với đề nghị vừa rồi không cự tuyệt. Viên quan đó thấy thế vỗ tay, vài đoàn thiếu nữ xinh đẹp lập tức cầm đàn đi tới giữa khoang, trước tiên khom mình thi lễ với mọi người, sau đó lui vào một góc chình dây đàn. Một lúc nữa, tiếng đàn thanh thoát như dòng suối trong trẻo, đing đing đang đang tràn ra, khiến người ta tinh thần thoải mái.

Bùi Văn Long thấy mấy thiếu nữ dù xinh xắn động lòng người, nhưng hoàn toàn không phải tuyệt sắc, không biết trong đấy ai mới là hoa khôi. Đang đoán định, chợt nghe tiếng đàn khẩn cấp, một nữ tử với ống tay áo dài phiêu phiêu bất trụ, xoay chuyển như tán mây nhiều sắc, từ ngoài cửa nhẹ nhàng đi tới, tay áo uốn lượn như cầu vồng lấp lánh, di chuyển khéo léo như tiên tử giáng trần, khiến người xem không khỏi si ngốc.

Tiếng nhạc dần dần chậm rãi, nữ tử đó di chuyển vòng quanh hai lượt cũng dừng lại, dáng mạo xinh đẹp đứng giữa khoang thuyền, vẻ mặt lạnh như băng không mang chút quyến rũ của ca kỹ, đây chỉ là nét đẹp lạnh lẽo và thuần khiết của đạo trì tiên tử.

Đợi nhìn rõ dung mạo vũ nữ đó, sắc mặt Bùi Văn Long đột nhiên đại biến, chung rượu suýt nữa rơi khỏi tay. Nàng thực sự rất giống sư muội đã qua đời, ngay cả bộ dạng lạnh lẽo như băng bức người xa ngàn dặm cũng tương tự. Bùi Văn Long kinh nghi, lại thấy nữ tử không kiêu kì cũng không khiêm cung từ tốn thốt:

“Tiểu nữ Hồng Tụ, thỉnh an chư vị đại nhân!”

“Hay!” – mọi người cùng lên tiếng tán thưởng – “Có thể được Hồng Tụ cô nương tự mình hiến vũ, chúng ta thật có nhân phúc!”

Sự kinh nghi lúc đầu của Bùi Văn Long đã qua đi, không khỏi đánh giá cần trọng hoa khôi trước mặt. Lúc này hẳn mới phát giác nàng và sư muội vẫn có chút khác biệt, dù dáng mạo ngũ quan tương tự, nhưng trong mắt sư

muội ánh lên sự trong sáng như dòng suối nhỏ lắng đọng, là nữ tử bất luận thế nào cũng không toan tính.

Bùi Văn Long đang miên man suy nghĩ, nữ tử đã múa theo tiếng nhạc, khi thì như bướm muôn sắc tung bay, khi thì như chim yến về rừng, khiến đôi mắt người xem như được chiêu đãi yến tiệc. Mặc dù ở kinh sư đã xem qua các loại vũ cơ, nhưng đối với vị cô nương trước mặt mà so sánh, họ đều là sơn kê so với phượng hoàng. Bùi Văn Long xem đến như say như mê, không khỏi khen thầm: quả nhiên không hổ là hoa khôi Tần Hoài!

Bỗng nhiên, khóe miệng nữ tử khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười ôn nhu, mặc dù chỉ liếc qua, cũng khiến Bùi Văn Long ngâm động tâm. Song hăn lập tức phát giác, sự dịu dàng hiếm hoi này tịnh không phải dành cho hăn, mà dành cho ai đó ở góc khác. Thuận theo hướng nhìn của ánh mắt âu yếm đó, Bùi Văn Long liền trông thấy vẻ si mê tràn ngập trên nét mặt Lữ Kinh Hồng. Mục quang cả hai người họ chỉ giao nhau khoảng khắc ngắn ngủi, nhưng loại cảm giác tâm ý tương thông đó không qua được đôi mắt tinh minh như thần của Bùi Văn Long.

Không thể ngờ sự muội qua đời chưa đến ba năm, Lữ Kinh Hồng đã có niềm vui mới! Bùi Văn Long ngâm nổi giận, tuy nhiên nghĩ tới nữ tử này với sự muội giống nhau như vậy, trong lòng y dịu đi đôi chút, có lẽ Lữ Kinh Hồng xem nàng như sự muội đã tạ thế.

Lúc tiếng nhạc đình, người dừng múa, mọi người vui vẻ vỗ tay âm âm. Trong tiếng ủng hộ của mọi người, Hồng Tụ khẽ thi lễ rồi nhanh chóng tui ra. Bùi Văn Long thấy họ hăng hái, không khỏi cười thốt:

“Nếu mọi người thích thú như vậy, sao không để Hồng Tụ cô nương múa một vũ điệu nữa?”

Mọi người ha hả cười, nhưng không ai nói lời hưởng ứng. Bùi Văn Long đang cảm thấy kì quái, lão gia bên cạnh cười đáp:

“Bùi đại nhân có chỗ không biết, Hồng Tụ cô nương không phải vũ nữ tầm thường, không bao giờ vì tiền tài mà ca múa. Nàng nếu ca hứng, sẽ vô điều kiện hiến tặng vũ điệu; nàng nếu không thích, cho dù tổn cả núi vàng cũng đừng mong nàng động lòng. Hôm nay Hồng Tụ cô nương chính là lần đầu tiên hiến vũ bên ngoài Thiêm Hương Lâu, chúng ta có thể mời nàng đến đã là ngoài mong đợi rồi, nếu lại muốn nàng múa nữa, e là...”

“Thanh lâu vũ kỹ có gì đặc biệt chứ?” – Bùi Văn Long cười lạnh, vừa rồi Lữ Kinh Hồng và Hồng Tụ nháy mắt đưa tình, khuấy động lòng đố kỵ đè nén đã lâu, hẳn không nhị được buông lời mỉa mai – “Chư vị đại nhân là phụ mẫu một phương, không ngờ nâng niu một vũ kỹ như phượng hoàng, thật khiến người ta không thể hiểu nổi! Tự phụ thế nào cũng bất quá là vũ cơ xướng hát, ta chẳng tin nàng dám không nể mặt chư vị đại nhân. Hôm nay nếu không có vũ nhạc của nàng trợ hứng, yến tiệc này quả nhiên vô vị, không bằng nên dẹp cho rồi.”

Tuy nói mọi người ngồi đây phần lớn phẩm cấp đều hơn Bùi Văn Long, nhưng hẳn là đặc sứ tay nắm thượng lệnh, ai cũng không dám đắc tội. Tuy nhiên muốn Hồng Tụ lại múa, thì có chút khó khăn. Họ không khỏi đưa mắt nhìn nhau, đều lộ vẻ khó xử. Lúc này, chỉ thấy Lữ Kinh Hồng đứng lên rời chỗ, hướng Bùi Văn Long ôm quyền nói:

“Đại nhân, tiếp đây còn có sự an bài Tần Hoài Tứ Diễm vì đại nhân hầu rượu trợ hứng, đại nhân hà tất vì một cành cây, không nhìn đến cả khu rừng.”

Nếu do người khác khuyên giải, Bùi Văn Long phần lớn sẽ thuận nước đẩy thuyền, quyết không làm khó ai. Dù sao thân tại quan trường, ít nhiều cũng hiểu đạo lí xử thế linh hoạt. Nhưng sự ngăn cản của Lữ Kinh Hồng trái lại khơi lên oán hận đè nén lâu nay trong lòng Bùi Văn Long, hẳn cười lạnh hỏi:

“Tần Hoài Tứ Diễm? Vậy không phải hoa khô à? Không biết Tần Hoài có mấy hoa khô đây? Nếu còn có người thứ hai, vậy chi bằng để nàng ta thay thế.”

Vẻ mặt Lữ Kinh Hồng trầm xuống:

“Đã là hoa khô, đương nhiên chỉ có một, Bùi đại nhân đây là làm khó người khác rồi.”

“Có gì khó khăn nhi?” – Bùi Văn Long cười lạnh – “Chỉ là ca kỹ sẽ có cái giá riêng, chúng ta thưởng nhiều ngân lượng, sao gọi là làm khó? Lữ đại nhân đối với Hồng Tụ cô nương chẳng lẽ có ý riêng, bởi vậy mới bảo vệ. Nếu đúng thế, Lữ đại nhân nên vì nàng chuộc thân, lại không phải cản trở hứng thú của mọi người.”

“Ngài...” – Lữ Kinh Hồng hai mắt trừng trừng, muốn phát tác, vừa lúc ấy, chỉ nghe bên ngoài khoang thuyền vọng tới một thanh âm trong trẻo lạnh lùng:

“Đã được Bùi đại nhân chiếu cố, Hồng Tụ nguyện vì đại nhân hiến tặng thêm vũ điệu!”

Lời vừa dứt, đã thấy Hồng Tụ chậm rãi tiến vào. Nàng vừa nãy hiển nhiên nghe được sự tranh chấp bên trong khoang, bởi vậy mới động thân, giải vây cho Lữ Kinh Hồng.

Mọi người nghe thấy bèn thở phào nhẹ nhõm, rồi ào ào khen phải. Có người âm thầm bảo Lữ Kinh Hồng lui xuống, có người nịnh bợ Bùi Văn Long:

“Đều nhờ thể diện Bùi đại nhân, chúng tôi cũng được tiếng lây! Theo hạ quan biết, Hồng Tụ cô nương lần đầu tiên khiêu vũ liên tiếp hai điệu!”

Thấy Hồng Tụ đáp ứng, Lữ Kinh Hồng đành ảm ức ngồi xuống. Bùi Văn Long tự mình rót đầy chung rượu, nâng ly hướng Hồng Tụ cười nói:

“Được Hồng Tụ cô nương nể mặt, tại hạ không có gì để kính, mượn chung rượu này vì cô nương giúp vui! Người đâu, thay ta thưởng rượu cho Hồng Tụ cô nương!”

Tùy tùng lập tức tiếp lấy chung, bưng đến trước mặt Hồng Tụ. Mọi người lại biến sắc, Hồng Tụ cô nương chưa bao giờ tiếp rượu, huống hồ còn là chung rượu đã uống qua. Họ đương không biết giải vây thế nào, thì thấy Hồng Tụ thản nhiên đón lấy chung rượu, kiêu hãnh xá một cái:

“Đa tạ đại nhân ban rượu!”

Nói xong liền chẳng ngần ngại hớp một ngụm!

“Hay! Sáng khoái” – Bùi Văn Long vỗ tay cười lớn – “Đây mới không hổ là hoa khôi Tần Hoài! Mọi người nên vì Hồng Tụ cô nương cạn một chung, tỏ kính ý!”

Mọi người rần rần khen phải, nhất thời nâng chung mời nhau. Chỉ có Lữ Kinh Hồng phiến muộn, ngồi yên bất động. Bùi Văn Long thấy vậy cả cười trêu:

“Lữ đại nhân vì sao không uống? Chẳng lẽ Hồng Tụ cô nương không đáng để ngài kính rượu?”

Lữ Kinh Hồng nghiêm mặt lạnh lùng, không hề động đậy, dù bên cạnh có thượng quan đưa mắt ra lệnh, y cũng nhìn mà không thấy. Chúng quan lại đều lộ vẻ không hài lòng, hiển nhiên là giận hăn không biết tốt xấu, hết lần này tới lần khác đắc tội thượng sai. Hồng Tụ thấy thế liền chậm rãi bước tới trước bàn Lữ Kinh Hồng, tự mình châm rượu, cười khẽ nói:

“Mong Lữ đại nhân nể mặt!”

Lữ Kinh Hồng chần chừ chốc lát, nhìn chung rượu Hồng Tụ châm, cuối cùng nâng chung uống cạn. Mọi người đều vỗ tay, có người cười trêu:

“Sớm biết có thể được Hồng Tụ cô nương đích thân rót rượu, lão phu cũng nên không uống mới phải!”

Mọi người cười rần, chuyện không hài lòng sớm tan biến. Từ trong tiếng cười hoan hỉ của họ, tiếng nhạc lần nữa vang lên, Hồng Tụ bắt đầu huy động tay áo, một lần nữa vì mọi người hiến vũ. Dù Hồng Tụ và Lữ Kinh Hồng cuối cùng đều nhượng bộ, nhưng Bùi Văn Long không hề vừa ý. Hắn thấy Hồng Tụ nhượng bộ là vì giải vây cho Lữ Kinh Hồng, mà Lữ Kinh Hồng khuất phục cũng chỉ là nể mặt Hồng Tụ. Điều này trái lại làm ngọn lửa đố kỵ đè nén trong ngực Bùi Văn Long lại thiêu đốt, phảng phất như lúc nhìn thấy sư muội rời bỏ hắn.

Bấy giờ rượu uống được tam tuần, ai nấy đều có vài phần say. Hồng Tụ cũng múa được một lúc, đang muốn khom người cáo lui, lại nghe Bùi Văn Long mượn men rượu trêu cợt:

“Hồng Tụ cô nương đừng đi, đêm nay bồi tiếp tại hạ qua đêm nào.”

Lời vừa nói xong, người người biến sắc, bên cạnh lập tức có người thấp giọng cảnh tỉnh:

“Bùi đại nhân, Hồng Tụ cô nương bán nghệ không bán thân, mong đại nhân thứ tội.”

“Bán nghệ không bán thân?” – Bùi Văn Long cười lạnh – “Nữ tử ca múa như các người, bất quá đều có giá riêng. Chỉ cần quà tặng nhiều, ta chẳng tin nàng không bán. Nói xem, một đêm cần bao nhiêu ngân lượng?”

Lời vừa dứt, Lữ Kinh Hồng đã vỗ bàn đứng lên:

“Hồng Tụ cô nương không phải hạng xướng kỹ tầm thường, đại nhân xin tự trọng.”

Bùi Văn Long vốn không phải người cậy thế không nói đạo lý, cũng chẳng phải ác bá cậy thế hiếp người chốn thanh lâu. Nhưng Hồng Tụ và Lữ Kinh Hồng quan hệ mập mờ, khiến trái tim từng thương tổn của hắn bị kích động. Năm đó sư muội rời bỏ hắn, hắn chỉ biết buồn bã đau thương. Nhưng hôm nay, hắn không tin ngay cả một vũ kỹ cũng tranh không lại với Lữ Kinh Hồng. Nghĩ vậy hắn không quản hậu quả, mượn hơi rượu quát lớn:

“Người đâu! Giữ Hồng Tụ cô nương lại cho ta! Đã vào phường ca múa, còn giả vờ thanh cao, thuần khiết gì chứ?”

Mấy tùy tùng mang theo từ kinh sư không để ý quan lại địa phương, liền nghe lệnh bước ra, ngăn cản Hồng Tụ đang định bỏ đi. Lữ Kinh Hồng thấy thế vượt qua mặt mọi người bước tới, bạt kiếm chặn trước mặt Hồng Tụ, hướng Bùi Văn Long căm hận thốt:

“Đại nhân chớ vô lễ!”

Trường kiếm hàn quang lạnh lẽo khiến Bùi Văn Long tinh táo vài phần, mấy năm qua, kiếm của Lữ Kinh Hồng vẫn sắc bén như trước. Đánh giá qua vẻ mặt kiên quyết của Lữ Kinh Hồng, Bùi Văn Long cười lạnh thốt:

“Được lắm! Vì một vũ cơ, người dám đối với binh bộ đặc sứ mà bạt kiếm, xem ra thủy sư đề đốc người không muốn làm nữa rồi!”

Quan lại bốn phía đều ồ lên:

“Lữ đại nhân mau thu kiếm, đừng kinh động Bùi đại nhân!”

Lữ Kinh Hồng đối với lời trách móc của họ giả vờ không nghe, chỉ trừng mắt nhìn Bùi Văn Long nói:

“Mong Bùi đại nhân khoan dung rộng lượng, để Hồng Tụ cô nương rời khỏi!”

“Nếu ta không ưng?” – Bùi Văn Long cười lạnh. Hắn thực không muốn bức ép Hồng Tụ, chỉ là không thể dễ dàng buông tha vị đề đốc đang bị đình chức điều tra mà vẫn cao ngạo như xưa. Năm ấy tại trường bại dưới tay đối phương, chính là tài không bằng người, không gì phiến trách; hôm nay bản thân tay nắm thượng lệnh phụng chỉ điều tra, nếu lại lùi bước bởi kiếm đối phương, cả đời đừng mong ngẩng cao đầu trước mặt Lữ Kinh Hồng.

Hai người như hai con bò đực đối mặt nhau, đều không chịu thối lui. Ngay lúc này, chỉ thấy Hồng Tụ chuyển mình ngăn cản giữa hai người, yêu kiều xá Bùi Văn Long:

“Bùi đại nhân, Hồng Tụ thân ở phường ca múa, nhưng xưa nay băng thanh ngọc khiết. Nếu đại nhân nhất định bức ép, Hồng Tụ chỉ còn đường chết mà thôi.”

Không biết thế nào, đối diện ánh mắt lạnh lẽo như băng của Hồng Tụ, Bùi Văn Long không tự chủ liền nhớ tới sư muội. Năm ấy nàng muốn rời bỏ hắn, cũng là dùng cái chết để uy hiếp. Trong lòng hắn tự dưng xót xa, lạnh nhạt thốt:

“Nàng bất tất nói năng quyết liệt như vậy, tại hạ bất quá là uống nhiều rượu nên nói càn, Hồng Tụ cô nương không cần xem như thật.”

Nói rồi vung tay, mấy gã tùy tùng liền vâng lệnh tránh ra.

“Đa tạ đại nhân thông hiểu!” – Hồng Tụ cuối đầu vái, liền nghiêng mình cáo lui. Đợi nàng đi rồi mọi người mới thở phào, đều hướng Bùi Văn Long nâng chung kính rượu. Bất quá hứng thú của hắn sớm đã giảm đi, mắt từ say hóa tỉnh, khoát tay nói:

“Hôm nay tới đây thôi, tại hạ tửu lượng không bằng, ngày sau sẽ cùng chư vị đại nhân tận hứng.”

Họ đưa tiễn tận bến, xe ngựa sớm đã đợi ở đấy. Sau khi lên xe, đợi hẳn nói lời từ biệt, xe ngựa thẳng tiến dịch quán, trên đường, tùy tùng đánh xe nhỏ giọng bẩm báo:

“Đại nhân, phong môi ngài tìm đã có tin tức, đêm nay đại nhân có tiếp kiến ngay không?”

“Điều đó đương nhiên!” – Bùi Văn Long liền trút hẳn cơn say, trong mắt ánh ra hàn quang hưng phấn của loài dã lang. Danh hiệu Thiết Diện Thần Thám của Đô Sát Viện tuyệt không tự nhiên mà có. Ngay khi hẳn cùng quan lại địa phương xã giao, thủ hạ của hẳn đã như ứng khuyến bắt đầu thu thập manh mối. Một mật thám thành công không cần chuyện gì cũng tự làm, mà phải biết làm sao chỉ huy một đội hành động hiệu quả.

Dựa vào thành xe nhắm mắt dưỡng thần, khóe miệng Bùi Văn Long vươn nụ cười tự đắc. Trong tửu yếm đêm nay, hẳn đã thành công làm mọi người nhìn thấy một gã cuồng vọng tự đại, mục trung vô nhân, giống như kẻ tiểu nhân đắc chí, loại người như vậy thường không hề khôn khéo. Bùi Văn Long thích để kẻ khách đánh giá thấp bản thân, chỉ có vậy kẻ bị điều tra mới mất cảnh giác, không cẩn thận để lộ sơ hở. Lúc hẳn tra án luôn mang những ai có liên quan xem là tội phạm, thiết lập bẫy để chúng tự nhảy vào, đó là lạc thú lớn nhất của hẳn.

Một vụ tào vậ bị cướp, quan lại ở Kim Lăng đều có hiềm nghi, nhất là Lữ Kinh Hồng! Dù y thực sự trong sạch, cũng không thể để y dễ dàng vượt qua tra xét! Bùi Văn Long nhếch môi lạnh lẽo cười, tựa như nét xảo trá của hồ ly.

Chương 3: Hình Tấn Bức Cung

Cảnh báo: Chương này có đoạn chống chỉ định với người đọc sợ chuột.

Quan dịch đã bị Bùi Văn Long chiếm cứ hết thảy, người không phận sự không được tùy tiện ra vào. Bởi vậy, lúc này hắn có thể an tâm tiếp kiến bất kì ai, không cần lo lắng tai vách mạch rừng. Khi trở lại quan dịch đã là đầu canh, Bùi Văn Long không màng đến sự mệt mỏi sau tiệc rượu, lập tức triệu người hắn muốn gặp đến.

Một hán tử trung niên hèn mọn bị dẫn vào phòng, nhìn trang phục giống một tên côn đồ tầm thường, nhưng con người linh động cùng cử chỉ lão luyện cho thấy gã có sự khôn khéo mà một gã côn đồ bình thường không thể có. Bước qua cửa gã cũng không nói gì, chỉ buông xuôi tay khom lưng, trên mặt mang chút tiểu ý, nhìn Bùi Văn Long không nói lời nào.

Bùi Văn Long phẩm định chừng được tuần trà, thấy đối phương tịnh không có chút nào gấp rút hay bất an, lúc này mới hài lòng gật đầu:

“Quả nhiên không hổ là phong môi giỏi nhất Kim Lăng?”

“Tiểu nhân Phúc Toàn, đại nhân cứ gọi tiểu nhân A Toàn là được.”

“Ừm, A Toàn, tin tức người ta muốn tìm có chứ?”

Hán tử cười theo đáp:

“Được hồng phúc đại nhân, tiểu nhân cuối cùng tìm được người đại nhân cần. Bất quá đó là con cá lớn, nên giá cả...”

Gã lưu manh nào cũng có chút bản lĩnh vô lại, giỏi trộm cắp, lừa gạt, nhưng giỏi tìm tin tức, loại người đó giang hồ tục xưng “phong môi”. Bùi Văn Long trước khi tới Kim Lăng, đã phái thủ hạ đi trước một bước, đến Kim Lăng tìm kiếm phong môi linh lợi nhất địa phương, cho nên hẳn vừa đến Kim Lăng lần đầu tiên, buổi tối liền có tin tức đưa tới. Vì phá án cần thiết, Bùi Văn Long mặc kệ đối phương thừa dịp nâng giá, lôi ra một tấm ngân phiếu nhưng chưa vội đưa, lạnh giọng:

“Chỉ cần đủ phân lượng, giá cả không thành vấn đề. Bất quá nếu người mang loại tôm tép tầm thường đến, cẩn thận ta cắt lưỡi người đấy!”

“Tiểu nhân không dám!” – A Toàn đón lấy ngân phiếu, nhìn thấy con số trên đó, nét mặt không khỏi lộ ra nụ cười mãn nguyện, gấp ngân phiếu lại thản nhiên thốt:

“Một “thủy quỷ” nổi danh, không biết có được xem là cá lớn chưa?”

“Người nói đến nhị đương gia Bài Bang, Hương Ác?” – sắc mặt Bùi Văn Long vui mừng – “Hắn ở đâu?”

A Toàn cười bí ối:

“Hắn dường như mê mẩn một cô nương ở Tần Hoài, thường đến Thiêm Hương Lâu mua vui. Đại nhân nếu đến đúng lúc, nói không chừng có thể gặp hắn?”

“Hắn đi vào lúc nào?” – Bùi Văn Long hỏi gấp, thấy đối phương cười mà không đáp, hắn chợt tỉnh ngộ, lại ném tấm ngân phiếu ra. A Toàn chớp lấy ngân phiếu, mới cười nói – “Hắn thường đến Thiêm Hương Lâu vào lúc hoàng hôn, ngày thì không xác định. Tuy nhiên đại nhân vận khí tốt, nếu tối mai đến Thiêm Hương Lâu, biết đâu chừng sẽ gặp được hắn.”

Thiêm Hương Lâu là một trong những thanh lâu nổi tiếng ven Tần Hoài đếm trên đầu ngón tay, Bùi Văn Long cũng nghe qua. Trước khi đến Kim

Lăng, hẳn đã nghiên cứu lời tấu của Lữ Kinh Hồng, vì độ tin cậy của tấu chiết là chìa khóa quan trọng đầu tiên để tìm ra kẻ cướp. Bài Bang luôn hoạt động ở Trường Giang, có tiền trong tay rồi khó tránh không đến Kim Lăng thế giới phồn hoa để hưởng thụ. Hẳn vốn chỉ thử nghiệm, hi vọng có thể tìm thấy lâu la Bài Bang ở Kim Lăng, không ngờ tìm được nhị đương gia Bài Bang, làm hẳn cực kì vui mừng. Bất quá nét mặt hẳn không đổi sắc, nhạt giọng:

“Người tạm ở quan dịch hai ngày, nếu tin tức của người chuẩn xác, ta sẽ trọng thưởng. Bằng không! Hừ! Người đâu!”

Một thủ hạ dạ vang rồi đi vào. Bùi Văn Long phát tay, gã thủ hạ mặc sự giằng co hô hoán của A Toàn, lập tức áp giải ra ngoài. Hai kẻ đó đi rồi, Bùi Văn Long không dẫn được hưng phấn, đi đi lại lại trong phòng, sau đó vỗ tay một tiếng, hắc tử hắc y tiến vào. Bùi Văn Long phân phó:

“Triệu hồi các huynh đệ, tối mai theo ta làm đại sự!”

Hắc y nhân lặng lẽ lui ra, trong phòng liền khôi phục tĩnh lặng và âm đạm ban đầu.

Hoàng hôn ngày thứ hai, Bùi Văn Long dẫn theo tùy tùng xuất hiện ở Thiêm Hương Lâu bên bờ Tần Hoài. Dù chỉ mặc thường phục, nhưng lão tú bà nhìn người vô số, từ khí độ của hẳn đã nhận ra thân phận không tầm thường, vội ân cần mời vào. Bùi Văn Long trông thời gian còn sớm, liền gọi cô nương lên lầu hầu rượu. Cửa sổ phòng vừa vặn có thể nhìn ra cửa lớn Thiêm Hương Lâu. Hẳn một mặt cùng nữ tử tiếp rượu tránh đánh động rần, một mặt chú ý khách nhân vào cửa. Nữ tử hầu rượu thấy tâm hẳn có điều không yên, liền cười lấy lòng:

“Công tử là đợi Hồng Tụ cô nương hiến vũ sao? Khó trách đối với nô gia không hề hứng thú.”

“Hồng Tụ? Hoa khô Tần Hoài, Hồng Tụ?” – Bùi Văn Long có chút bất ngờ – “Nàng ấy cũng ở Thiêm Hương Lâu?”

“Phải rồi. Hồng Tụ chính là môn bài của Thiêm Hương Lâu chúng tôi!” – Nữ tử lời nói chứa hàm ý, cười nói – “Bất quá cũng không hầu rượu, không tiếp khách nhân qua đêm, cho nên công tử thưởng thức vũ kỹ của Hồng Tụ tí tí rồi, còn lại do nô gia hầu công tử lên giường nhé.”

Bùi Văn Long định cự tuyệt, thì thấy tùy tùng bên ngoài cửa ra dấu. Hắn quay đầu nhìn xuống, thấy một hán tử mặt đầy sẹo ở giữa một đám đại hán đang tiến về Thiêm Hương Lâu. Hán tử tuổi hơn tứ tuần, vẻ mặt xám ngoét, vừa trông đã biết là nhân vật hung ác. Dù thân mặc phú quý bào, y phục giống một gã thương buôn tầm thường, tuy nhiên Bùi Văn Long chỉ liếc mắt đã nhận ra đối phương chính là người mình muốn tìm. Hắn trước khi đến Kim Lăng, đặc biệt đến hình bộ lấy họa tượng vài đầu lĩnh Bài Bang, hình dáng Ba Kiếm Thủy Quỷ Hương Ác dễ phân biệt nhất.

Mặc dù đã an bài thủ hạ lẫn vào khách bốn phương để mai phục, Bùi Văn Long vẫn có đôi phần không an tâm, định tìm cơ xuống lầu xem xét, chợt nghe dưới lầu vọng lên trận trận âm ỉ, không ít khách nhân mừng rỡ hoan hô:

“Hồng Tụ cô nương ra rồi! Hồng Tụ cô nương ra rồi!”

Bùi Văn Long bước ra hành lang, chỉ thấy sân trong đã đặt một cái đài màu sắc. Giữa đài là một cái trống da bò, trống to hơn vòng tay hai người ôm, ngay cả đài trống cũng cao hơn hai người, đặt trên mặt đất căn bản cũng không cách nào gõ, bốn phía không thấy đặt ghế hay cang để nâng người. Bùi Văn Long nghĩ không ra cái trống dùng làm gì. Đài đã bị vô số khách bao vây. Mọi người đang hào hứng chờ đợi một cái gì đó. Hương Ác cũng lẫn vào trong.

Mấy nữ tử chơi nhạc ngồi hai bên đài, chỉnh dây chuẩn bị. Chỉ thấy Hồng Tụ với trường tỳ phiêu phiêu lãnh diễm từ tiếng hoan hô của mọi người nhẹ nhàng nhảy lên đài, thu vạt áo thi lễ tứ phía, cao giọng thốt:

“Đa tạ chư vị đến Thiêm Hương Lô, Hồng Tụ hôm nay sẽ vì mọi người hiến tặng một điệu múa trống cổ!”

Trong tiếng hò reo âm âm, nhạc lặng lẽ trỗi lên, Hồng Tụ trên đài bắt đầu triển khai trường tỳ, khiêu vũ nhẹ nhàng quanh chiếc trống lớn. Tuy mới bắt đầu chỉ là cử động eo lưng, hoạt động chân tay, nhưng cũng đủ khiến người mê mẩn. Tiếng ồn ào đình tai dưới đài ngừng hẳn, mọi người trong nháy mắt bị điệu vũ của Hồng Tụ hấp dẫn, mục quang đều theo đuổi dáng dấp Hồng Tụ, người người thất thần chăm chú.

Tiếng nhạc dần dần nhanh hơn, vũ điệu của Hồng Tụ cũng ngày càng gấp, trường tỳ bay lượn cơ hồ vây lấy toàn thân nàng. Tiếng nhạc trôi nhanh như nước chảy đột nhiên nổ vang, tựa nước sông cuộn cuộn nhập biển lớn, đánh động tầng tầng sóng cuộn. Cùng lúc, thân ảnh Hồng Tụ bỗng dừng lẳng không vút lên, sau một cái lộn người đã đáp xuống mặt trống trên cao, động tác dừng lại, phảng phất tựa Diêu Trì tiên cơ cười gió bay bổng.

“Hay!” – Mọi người buông lời khen ngợi âm âm như là bị dồn nén đã lâu chợt bạo phát. Tiếng nhạc bỗng chậm rãi, tựa hồ dòng nước sau khi đổ vào biển lớn, cuối cùng đã nhập cùng đại dương vô hạn. Hồng Tụ nương theo tiếng nhạc bắt đầu vũ lộng trên mặt trống, lúc như tiên nữ tán hoa, lúc tựa thái điệp phiêu phiêu, trên mặt trống tầm thường toát ra thần thái phiêu dật, uyển chuyển như chim yến về tổ, mạnh mẽ như ưng vỗ cánh trong không trung. Khoảnh khắc nhạc dừng, động tác đình lại, dáng vẻ nàng ngưng kết thành bức tượng đẹp đến cùng cực, làm Bùi Văn Long cũng quên mất mục đích chuyển đi.

Cho đến lúc tiếng hoan hô bạo phát lần nữa, Bùi Văn Long mới tức thời thức tỉnh. Hương Ác đang chờ đám người trở về chỗ, mấy tùy tùng gã thốt

lời khen vang dội. Lúc này chúng khách nhân bỏ tiền tặng thưởng, mang ngân lượng và bái thiếp giao cho lão tú bà, hòng nhận được lời mời của Hồng Tụ cô nương. Hường Ác cũng tỏ ý bảo một tên tùy tùng mang ngân phiếu và bái thiếp giao cho tú bà. Bà ta nhận lấy rồi xem qua, lập tức hưng phấn lớn tiếng:

“Vị Hường chương quỹ đây thưởng Hồng Tụ cô nương năm trăm lượng bạc! Là năm trăm lượng!”

Chúng nhân tặc lưỡi, một cô nương Tần Hoài giá một đêm cũng không quá ba đến năm lượng bạc, chỉ một điệu vũ đã thưởng năm trăm lượng, tự nhiên là việc làm khoa trương cực kì hiếm thấy. Mấy lượng bạc mọi người bỏ ra thưởng cũng không phải là không coi được, bất quá cho dù như thế, tú bà thu tiền đã có chút nương tay.

Hồng Tụ tựa hồ đối với tiền thưởng của mọi người không hề để ý, có ý muốn cáo lui, chợt nghe dưới đài có người hô to:

“Hồng Tụ cô nương, tại hạ mấy hôm nay đã vì nàng tiêu tốn mấy ngàn lượng, cô nương xem ta hâm mộ như thế, hôm nay nhất định phải bồi ta một chung.”

Hồng Tụ theo tiếng người nhìn ra, nhận thấy người lớn tiếng hô hoán đó là hào khách vừa rồi đã thưởng năm trăm lượng bạc, bất quá nàng vẫn mặt không biểu cảm, thản nhiên thốt:

“Hồng Tụ chưa bao giờ hầu rượu, mong khách quan thứ tội.”

“Không hầu rượu, hầu giấc ngủ cũng được.” – hào khách nọ lớn tiếng cợt giễu – “Hồng Tụ cô nương mời nêu giá, chỉ cần nàng nói được, tại hạ quyết không hàm hồ!”

Hồng Tụ giận đến mặt đỏ bừng, đang muốn chuyển thân bỏ đi, lại bị mấy hán tử ngăn cản trên đài, hào khách cũng bay lên đài, nhìn Hồng Tụ

chấp tay nói:

“Tại hạ đối với nàng một mực si tình, mong Hồng Tụ cô nương mời rượu ta một lần nào!”

Bùi Văn Long đang lo có nhiều người, nếu muốn bắt Hường Ác ở đây, nhất định sẽ dẫn đến hỗn loạn cực lớn, khó phòng được gã thừa cơ đào thoát. Nay thấy Hường Ác đùa cợt Hồng Tụ, hấn tâm cơ linh động, đột nhiên gọi lớn:

“Dừng tay!”

Lời chưa dứt, hấn đã nhảy xuống lầu, vững vàng đáp trên đài, vừa khéo kéo Hồng Tụ ra phía sau.

“Tên tạp chủng ở đâu ra thế, còn không mau rút cho lão tử!” – Hường Ác thấy một người trẻ tuổi cản đường, vung tay muốn đẩy xuống đài, ai ngờ trào vừa chạm ngực đối phương đã bị hấn dễ dàng lùi lại né tránh. Hường Ác rùng mình, biết gặp phải kẻ luyện võ, không khỏi đưa mắt đánh giá đối phương, lạnh lùng hỏi:

“Các hạ là ai?”

Bùi Văn Long cười nhạt:

“Tại hạ là ai không quan trọng, chỉ là Hồng Tụ cô nương không hầu rượu, khách quan không nên miễn cưỡng.”

Lúc này Hồng Tụ đã nhận ra Bùi Văn Long, trong mắt hiện lên một tia cảm kích. Nhưng nàng không nói gì, chỉ làm theo ý Bùi Văn Long, lặng lẽ lùi lại.

Hường Ác thấy Hồng Tụ rời đài, muốn đuổi theo nhưng bị Bùi Văn Long ngăn cản. Gã hung hấn trừng mắt với đối phương, nghiến răng thốt:

“Hảo tiểu tử, ngươi là cố ý tìm phiền toái? Vậy đừng trách Hưởng gia không khách khí.”

Nói rồi, gã vỗ chưởng vào ngực Bùi Văn Long.

Đây chính là ý định của Bùi Văn Long. Vừa rồi hẳn còn lo nhiều người lẫn lộn, một khi động thủ bắt người, sẽ làm Hưởng Ác thừa loạn bỏ chạy. Hiện tại hai người ở trên đài động thủ, như là đổ kị, vì Hồng Tụ mà tranh phong, Hưởng Ác sẽ không dễ dàng chạy, so với phí tâm tư bắt hẳn dễ dàng hơn nhiều.

Hai người đánh nhau làm khách xem dưới đài luôn khen hay, như vậy Hưởng Ác càng không thể lùi bước, chỉ tội tú bà Thiêm Hương Lâu ở dưới đài không ngừng năn nỉ, hai người đương ác đấu nào để ý đến? Vừa bắt đầu Hưởng Ác tưởng đối phương bất quá là hạng tầm thường, nên một chiêu trực diện muốn đánh cho tàn phế, nhưng lại bị đối phương nhẹ nhàng tránh né, ba đến năm chiêu rồi, Hưởng Ác liền biết gặp phải khó khăn, lúc này muốn dừng tay cũng giữ không nổi sĩ diện, định gọi thủ hạ huynh đệ trợ giúp, lại phát giác mấy hán tử cao lớn vây quanh đài, huynh đệ lại đứng bên ngoài, căn bản chen vào không được.

Hưởng Ác càng đấu càng kinh hoàng, thứ nhất là kinh ngạc vì võ công đối phương cao cường, giang hồ hiếm thấy; thứ hai là kinh ngạc dưới đài đột nhiên xuất hiện hán tử võ công cũng hiếm thấy, mấy huynh đệ vài lần muốn xông lên cứu đều bị ngăn cản. Đấu chí Hưởng Ác mất hết, chỉ nghĩ làm sao thoát thân, vừa phân tâm lập tức bị đối phương nắm bắt sơ hở, một chưởng đánh trúng ngực, nhất thời rớt xuống đài.

Mấy hán tử Bài Bang muốn cứu giúp, bị vô số người cản đường, chỉ thấy Bùi Văn Long nhẹ nhàng đáp trước mặt Hưởng Ác, nhanh như chớp điểm huyết gã, sau đó hướng khách xem tứ phía đang khen giỏi mà ôm quyền thi lễ, ra vẻ như không có gì, vừa nói:

“Ta và vị bằng hữu đây có chút xích mích, để không ảnh hưởng nhã hướng mọi người, chúng ta ra ngoài giải quyết, mọi người tiếp tục uống rượu thưởng nhạc.”

Nói xong hần xốc Hưởng Ác dưới đất lên bỏ đi trong tiếng hô ủng của mọi người.

Bên ngoài sớm có thủ hạ sẵn sàng tiếp ứng, đợi thoát khỏi giếng co với mấy hán tử Bài Bang liền đuổi theo, chỉ thấy xe ngựa mau chóng khởi hành, muốn đuổi cũng không kịp.

Bị dẫn về quan dịch rồi, Hưởng Ác cuối cùng hiểu rõ, chuyện hôm nay tuyệt không đơn giản là xung đột giang hồ tầm thường, chỉ thấy người trẻ tuổi ấy không ngờ có thể chỉ huy mấy cao thủ như vậy, mà mọi người lại phối hợp thập phần ăn ý, tuyệt không phải hạng giang hồ thảo mãng bình thường. Gã mơ hồ đoán được thân phận chân chính của đối phương, bất quá vẫn hy vọng qua được.

Tại một phòng bí ẩn trong quan dịch, Hưởng Ác được giải khai huyết đạo treo lên. Bùi Văn Long kéo ghế ngồi trước mặt gã, nhìn qua một lượt nhị đương gia Bài Bang, nhạt giọng thốt:

“Ba Kiếm Thủy Quỷ, trên sông nước có lẽ ngươi là quỷ, vào bờ rồi bất quá là một con lừa thôi. Ta đây hành sự dứt khoát, ta hỏi một câu ngươi đáp một câu, chỉ cần ngươi hồi đáp khiến ta hài lòng, ta lập tức thả ngươi.”

“Hừ!” – Hưởng Ác oán hận thổ một cục đờm – “Hưởng gia không may rơi vào tay ngươi, muốn chém muốn giết tùy tiện.”

Khóe miệng Bùi Văn Long khẽ tạo thành nụ cười lạnh lẽo:

“Dù ngươi thực sự là quỷ, rơi vào tay Thiết Diện Thâm Thám ta, ngươi phải hối hận vì đã làm quỷ. Người đâu! Theo quy cũ mà làm!”

Nghe mấy chữ “thiết diện thần thám”, Hướng Ác không khỏi rùng mình. Giang hồ truyền rằng, trong triều có một thiết diện thần thám mà thân phận, hành tung đều cực kì bí ẩn, phá vô số án lớn, thủ pháp phá án cực kì cao minh, thủ đoạn thẩm tra thập phần độc ác. Dù hẳn chủ yếu điều tra án cùng quan lại địa phương các nơi, tựa hồ là thuộc về Đô Sát Viện chuyên thay triều đình giám sát bách quan, nhưng đôi khi cũng có giang hồ đạo phỉ rơi vào tay hẳn, kẻ sống sót mỗi lần nói đến vị thiết diện thần thám này đều chỉ toát ra sự sợ hãi tận trong sâu thẳm linh hồn. Hướng Ác không nghĩ rằng Thiết Diện Thần Thám trong truyền thuyết lại trẻ tuổi như vậy, thực không giống một mật thám lão luyện.

Khi Bùi Văn Long hạ lệnh, mấy thủ hạ thủ pháp thuần thục chế trụ chân tay Hướng Ác, lột sạch y phục, tiếp đó mang hẳn nhét vào bao tải lớn, chỉ còn cái đầu ở bên ngoài.

Trong tình cảnh này, Hướng Ác đã có chủ ý, vô luận chịu khốc hình nào đều quyết không mở miệng, chỉ cần đợi qua hai ba ngày, lão đại nhất định dẫn người đến cứu. Bài Bang ở hạ du Trường Giang tung hoành nhiều năm, dù là Kim Lăng Thành cũng qua lại tự nhiên. Đương đoán đối phương dùng dạng khốc hình nào, gã đột nhiên nghe được tiếng rúc rích quen thuộc khiến người kinh tởm. Chỉ thấy một hán tử mang cái lồng lại, trong lồng là thứ gì đó màu xám tro đang chuyển động không ngừng, phát ra tiếng lít chít, nhìn kĩ, đúng là một đám chuột.

Cả người Hướng Ác tê dại, không nén được mở to hai mắt kinh khủng. Chỉ thấy hán tử đó đến trước mặt, không chút biểu tình mở cửa lồng, mang mười con chuột bỏ vào bao tải. Một đoàn lông lá lờm chớm trên cơ thể trần truồng của Hướng Ác chạy loạn. Gã liều mạng giãy lên, phát ra tiếng thét chói tai:

“Mau thả ta ra, mau mang lão thử tránh ra!”

Đáng tiếc miệng bao tử cô Hường Ác trở ra đã buộc chặt, hơn mười con chuột cùng hấn bị nhốt chung một chỗ. Mấy con chuột cũng không biết bị đói bao nhiêu ngày, ở trong đó liều mạng quanh quẩn tìm thức ăn, bắt đầu cắn lên da thịt phốp pháp của Hường Ác. Đợi gã giãy nẩy một lúc trên mặt đất, hai hán tử mới xốc hấn tới trước Bùi Văn Long. Bùi Văn Long hờ hững nhìn Hường Ác vẻ mặt nhăn nhó, cả người run rẩy, lạnh lùng thốt:

“Mặc dù là chuột thường, bất quá bỏ đói mười ngày, chúng cái gì cũng gặm. Chỉ chốc lát chúng có thể gặm xuyên qua da thịt chui vào bụng người, đến khi ấy dù người muốn mở miệng cũng muộn rồi.”

“Ta khai! Ta nguyện khai! Mau thả ta ra! Cần xin người! Mau thả ta ra!” – Hường Ác tràn nước mắt, cả người cảm giác bị lão thủ gặm nhấm, cắn xé, quả thực so với lăng trì còn khủng khiếp hơn, đặc biệt nghĩ đến cảnh chúng cắn xuyên da thịt chui vào cơ thể, gã liền sợ hãi đến độ cả thân run rẩy, không còn dám ngoan cố.

“Ta tạm thời chưa thả người.” – Bùi Văn Long thần nhiên thốt – “Chỉ có những lời nói ra trong tình trạng này mới chân thực đáng tin, nếu người muốn mau thoát, nên nhanh chóng hồi đáp vấn đề của ta.”

“Được! Hỏi đi!”

“Vụ án tào vậ bị cướp một tháng trước, là do Bài Bang các người làm?”

“Phải!”

“Các người từ đâu lấy được hành trình của quan thuyền?”

“Kim Sa Bang!”

“Kim Sa Bang?” – Bùi Văn Long nhướng mày – “Bọn chúng làm sao biết được tin tức?”

“Ta làm sao biết?” – Hương Ác nói nhanh – “Chúng trả tiền mời Bài Bang bọn ta hỗ trợ một chuyến, sự thành thì hàng hóa chia đôi. Dù thất thủ, bọn ta cũng có hai vạn lượng bạc thù lao, nên bọn ta dù không biết trên thuyền quan có thứ gì, cũng đồng ý xuất thủ.”

“Nguyên lai các người còn không biết trên quan thuyền chứa hàng gì!” – Bùi Văn Long ngẫm nghĩ gật gù, lại hỏi – “Lữ Kinh Hồng cùng thủy sư của hắn với các người có câu kết không, người có biết số hàng hóa đó ở đâu không?”

“Đương nhiên không có, lão tử xuýt chút chết trong tay Lữ Kinh Hồng!” – Hương Ác đáp nhanh – “Hàng hóa đó bị Lữ Kinh Hồng đánh chìm xuống sông, bọn ta lập tức lặn xuống tìm, nhưng ngay cả một sợi lông cũng chẳng tìm ra!”

“Nói vậy các người một phen trắng tay à?” – Bùi Văn Long hỏi

“Không hẳn, tốt xấu gì cũng lời được hai vạn lượng của Kim Sa Bang.” – Hương Ác đau đến sắc mặt trắng bệch, biểu tình méo mó hung tợn. Bùi Văn Long vẫn không mau không chậm hỏi tiếp:

“Các người liên lạc với Kim Sa Bang như thế nào?”

“Việc này lão đại tự thân thực hiện, ta hoàn toàn không biết.”

“Làm sao mới có thể tìm được lão đại Hải Vô Cương của người?”

Hương Ác chần chừ một chút:

“Hải lão đại ở hai bờ Trường Giang không nơi xác định, lúc thì ở trên thuyền, muốn tìm y phải thông qua huynh đệ trên sông.”

Bùi Văn Long lại hỏi thêm vài vấn đề, thấy hỏi tiếp cũng không được gì, lúc này mới bảo thủ hạ thả Hương Ác. Chỉ thấy trên thân gã thương tích

tình không kinh khủng như tưởng tượng, chỉ là vài chỗ bị thương ngoài da. Bùi Văn Long biết rõ hình phạt bức cung mục đích là khiến phạm nhân mở miệng nói lời thực, không phải để hành hạ người, bởi thế hắn rất xem thường khốc hình khiến người khác bị hủy hoại đến chết của đồng môn. Bởi vậy hắn mới phát minh ra rất nhiều thủ đoạn bức cung thoát nhìn khủng bố nhưng thực tế thương hại thân thể đối tượng rất ít. Hắn tin rằng khiến tâm lý sợ hãi càng hữu hiệu hơn là nhục thể thống khổ. Như vậy cho dù không may gây oan uổng cho người tốt, cũng không tạo thành thương tật lâu dài.

Lệnh thủ hạ mang Hưởng Ác đi rồi, nét mặt Bùi Văn Long lộ ra vẻ vui mừng, thâm than:

“Quả nhiên Kim Sa Bang có quan hệ, xem ra vụ án tào vậ bị cướp, xác thực có điều kì quặc!”

Hắn vỗ tay gọi thủ hạ, phân phó:

“Đưa gã phong môi đến đây.”

Thủ hạ tuân lệnh bỏ đi, chốc sau áp giải phong môi A Toàn bị giam trong quan dịch đến. Bùi Văn Long trước tiên chuẩn bị một tờ ngân phiếu đưa tới trước mặt gã, vẻ mặt tiếc rẻ:

“A Toàn huynh chịu khổ rồi, đây là bồi thường giam giữ hai ngày qua cho ngươi, cùng với tiền của lần hợp tác kế tiếp giữa chúng ta, tại hạ hi vọng còn có thể được A Toàn huynh trợ giúp.”

A Toàn bất mãn rên rỉ, bất quá nhìn thấy ngân phiếu, bất mãn lập tức tan như mây khói, vội hỏi:

“Không biết đại nhân còn có sai khiến gì?”

“Ta cần hết thầy tin tức liên quan đến Kim Sa Bang!” – Bùi Văn Long nhặt giọng – “Ta biết ngươi không phải có một mình, bằng hữu ở mọi giới,

địa giới Kim Lăng phát sinh chuyện gì e rằng đều không qua được tai mắt người. Tại vùng Kim Lăng này, Kim Sa Bang hoạt động mạnh, nếu ta đoán không sai, chúng vừa làm được chuyến hàng. Tìm ra chuyến hàng, ta trả thay người trả thù lao một nửa số người đó!”

A Toàn nhất thời hai mắt phát sáng:

“Đại nhân nói thật chứ?”

“Chúng ta kích chường làm chứng. – Bùi Văn Long nói xong đưa tay phải lên.

“Đừng!” – A Toàn liền lắc đầu – “Tôi đối với lời thề chưa bao giờ tin cậy, trừ phi đại nhân lập giao ước.”

“Vô lại!” – Sắc mặt Bùi Văn Long trầm xuống như muốn nổi giận, nhưng cuối cùng bất đắc dĩ nhượng bộ – “Người đâu, chuẩn bị bút mực!”

Chốc lát giao ước thảo xong, A Toàn cẩn thận xem lại, mới thận trọng cất vào, ngàn lại vụn vãi cáo từ rồi bỏ đi. Một gã thủ hạ có chút bất mãn thì thào:

“Đại nhân ra vốn này có phải là quá nặng rồi không?”

“Nhà không có trẻ nhỏ thì không lôi kéo được sói, tiền vốn này một chút cũng không nặng.” – Bùi Văn Long ngẫm nghĩ thốt. Hẳn từ lời khai của Hường Ác mờ hồ cảm giác vụ án tào vậ bị cướp, Lữ Kinh Hồng không thoát khỏi can hệ. Vì chứng thực điểm này, bỏ bao nhiêu vốn cũng đáng!

Chương 4: Kim Sa Bang Chủ

Dù không lâu trước đó có người ở đây gây xung đột, bất quá kinh doanh của Thiêm Hương Lâu tịnh không chịu ảnh hưởng gì. Bởi vì mỗi độ hoàng hôn đều có hoa khôi Tần Hoài, Hồng Tụ cô nương hiến vũ, cho nên ngày ngày Thiêm Hương Lâu đều đón khách đầy cửa, huyên náo nhộn nhịp. Hồng Tụ cô nương dù chưa bao giờ đến nơi khác khiêu vũ, cũng không tiếp nhận múa theo yêu cầu của khách, nhưng nàng đối với tiết mục biểu diễn mỗi ngày đều cẩn thận chu đáo, không để chút sơ sẩy nào, có thể nhận ra được từ trước đến giờ vũ đạo mỗi lần biểu diễn của nàng đều không giống nhau.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, trong đám khách xem, có vài công tử trẻ tuổi diện mục ôn nhuận như ngọc, nhãn thần sắc bén như ưng. Hồng Tụ nhận ra hẳn là Bùi đại nhân từng bõn cột mình, về sau lại vì mình giải vây. Không biết xuất phát từ loại tình cảm gì, Hồng Tụ đối với hẳn luôn luôn nhìn mà không thấy, tựa như chưa bao giờ gặp qua hẳn.

Mỗi lần đến Bùi Văn Long đều ngồi ở một góc cố định, lẳng lẳng thường thức vũ điệu của Hồng Tụ, sau đó im lặng bỏ đi. Liên tiếp mười ngày đều như vậy, thời gian này hẳn gặp Lữ Kinh Hồng hai lần, tuy nhiên hai người chỉ lễ phép gọi nhau trên đường, mỗi người tự ngồi ở mỗi góc khác nhau thường thức vũ kỹ của Hồng Tụ. Chỉ thấy bộ dạng Bùi Văn Long nhàn rãi, ai cũng không nghĩ hẳn chính là đặc sứ phụng chỉ điều tra.

Lần thứ hai mươi Bùi Văn Long đến Thiêm Hương Lâu, vừa khéo tại đó gặp Lữ Kinh Hồng lần thứ ba, chỉ thấy vị thủy sư đề đốc trẻ tuổi ở Kim Lăng lần đầu tiên khách khí chấp tay nói với hẳn:

“Bùi đại nhân, thưởng thức vũ điệu của Hồng Tụ cô nương xong, tại hạ không biết cố thể mời ngài một chung chăng?”

“Lữ đề đốc khách khí, chung rượu này Bùi mỗ đợi lâu rồi.” – Bùi Văn Long thân nhiên cười, ánh mắt đều vẻ thông thả.

Lúc họ đang nói chuyện, nghe bốn bề tiếng hoan hô như sấm, tú bà đã lên đài, hướng mọi người cao hứng lớn giọng tuyên bố:

“Hôm nay Hồng Tụ cô nương sẽ vì mọi người điệu vũ mới trước nay chưa từng thấy, Phi Thiên!”

Lúc họ đang nói chuyện, nghe bốn bề tiếng hoan hô như sấm, tú bà đã lên đài, hướng mọi người cao hứng lớn giọng tuyên bố:

“Hôm nay Hồng Tụ cô nương sẽ vì mọi người điệu vũ mới trước nay chưa từng thấy, Phi Thiên!”

Khi mọi người âm âm khen hay, Hồng Tụ mình vận y trang màu sắc đã chậm chậm lên đài. Bùi Văn Long thấy trên đài trống rỗng, nhưng xà nhà treo một dải băng dài, vừa vắn treo giữa đài, không biết dùng làm gì. Mặc dù đã xem vô số vũ đạo của Hồng Tụ, nhưng hẳn vẫn đoán không ra lần này Hồng Tụ lại có trò gì mới.

Cùng lúc với tiếng nhạc vang lên, Hồng Tụ chộp lấy dải băng treo trên xà nhà, bắt đầu nhẹ nhàng di chuyển vòng quanh trên đài, tốc độ của nàng càng lúc càng nhanh, chuyển động cũng càng lúc càng rõ. Bất ngờ, nàng lao khỏi đài, người như phi yến bay lảng không vút cao, dải băng bành bồng tô điểm quanh thân ánh tựa tiên nữ khiêu vũ trên không trung, nhẹ nhàng lướt trên đầu mọi người. Nương theo dải băng đang treo, Hồng Tụ ở giữa không gian bắt đầu thi triển Phi Thiên Vũ!

Chúng nhân quên cả lời khen, mơ màng ngắm nhìn tiên tử xinh đẹp uốn lượn trên không, bỗng như đang ở thiên cung. Thân hình nhu nhược bay

lượn uyển chuyên giữa không gian giống như tinh linh khiêu vũ trong truyền thuyết, dùng toàn bộ nhiệt tình lẫn sinh mệnh, đưa nghệ thuật đẹp đẽ trình diễn đến cực hạn!

Không biết trải qua bao lâu, lúc Hồng Tụ nhanh nhẹn rời trường, mọi người mới buông tiếng hoan hô. Bùi Văn Long cũng không nén được lời khen và tiếng vỗ tay dành cho Phi Thiên của Hồng Tụ. Hãn kinh ngạc nhìn thấy trên mặt không ít khách nhân hàng hàng lệ!

Khách xem hưng phấn dần dần tản đi, Thiêm Hương Lâu lại khôi phục vẻ “nghênh lai tổng vãng(1)” của nó. Lữ Kinh Hồng thần tình phức tạp, đi đến trước mặt Bùi Văn Long, nói:

“Bùi đại nhân, mời!”

Bùi Văn Long theo chân Lữ Kinh Hồng lên gian nhà thính trên tầng hai, vào cửa rồi mới phát hiện chuyện ngoài dự đoán, Hồng Tụ cô nương đã thay y trang đương có mặt bên trong. Tuy nhiên Bùi Văn Long không cảm thấy đặc biệt kinh ngạc, thản nhiên ngồi theo ý mời của Lữ Kinh Hồng, nở nụ cười thâm trầm thốt:

“Cũng chỉ có Lữ đề đốc mới có được mặt mũi lớn như vậy, có thể mời Hồng Tụ cô nương đến hầu rượu.”

“Bùi đại nhân hiểu lầm rồi!” – Lữ Kinh Hồng nói – “Lần trước đại nhân giải vây cho Hồng Tụ, mang gã khách gây sự đi, Hồng Tụ còn chưa biểu thị lòng biết ơn, cho nên nhờ tại hạ mời đại nhân đến, muốn đổi mắt cảm tạ đại nhân.”

“Hồng Tụ cô nương quá khách khí.” – Bùi Văn Long cười thản nhiên – “Nói đến thực khéo, gã khách gây sự nọ không ngờ là nhị đương gia Hương Ác của Bài Bang, ngoại hiệu Ba Kiếm Ác Quỷ, ắt Lữ huynh không xa lạ gì?”

Lữ Kinh Hồng tỏ vẻ thờ ơ gật đầu:

“Lúc tào vậ bị cướp, hẳn là một gã chủ mưu, tại hạ chưa thể giết được, thật là một điều thất trách lớn! Đại nhân có thể bắt được, cũng xem là vì Lữ mỗ báo một mối thù.”

Bùi Văn Long ồ ồ cười lớn:

“Tại hạ may mắn, nên cảm tạ Hồng Tụ cô nương, không ngờ có thể thu hút hẳn phi trên sông nước đến Thiêm Hương Lô. Đáng tiếc Hồng Tụ cô nương đã có tri kỷ, bằng không e rằng tại hạ mặt dày tự tiến cử rồi.”

“Bùi đại nhân lại đùa rồi.” – Lữ Kinh Hồng lơ là lạnh nhạt thốt, khi nói khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hồng Tụ – “Hồng Tụ không chỉ là hồng nhan tri kỷ, cũng sắp thành thê tử của tại hạ, thỉnh đại nhân là chứng cho.”

“Thê tử?” – Bùi Văn Long có chút bất ngờ – “Chẳng lẽ ngài định cưới nàng tiến môn?”

Sắc mặt Hồng Tụ nổi lên vẻ ửng hồng mê hoặc, dừng cảm đón nhận ánh mắt ôn nhu của Lữ Kinh Hồng. Hai người yên lặng nhìn nhau, nghe Lữ Kinh Hồng dụ giọng:

“Chỉ cần tâm tâm tương ấn, cưới hay không có gì khác biệt.”

Trông thấy ánh mắt tâm ý tương thông của hai người, tận đáy lòng Bùi Văn Long lại trỗi lên một tia ghen tuông quen thuộc, mặc dù vẻ ngoài Hồng Tụ gần giống sư muội qua đời, hừng trong mắt Bùi Văn Long, nàng chỉ là cái bóng của sư muội. Năm năm trước nàng ngã vào lòng Lữ Kinh Hồng, năm năm sau thể thân của nàng cũng lựa chọn như vậy. Điều này khiến trong lòng Bùi Văn Long đau đớn mơ hồ, nén không được cái cười lạnh leo:

“Khó trách Lữ huynh phải tự hủy tương lai, vì lấy lòng người không tiếc hy sinh lớn như thế. Bùi mỗ không biết là nên kính hay khinh bỉ người.”

“Bùi đại nhân cuối cùng biết được bao nhiêu?” – Hồng Tụ từ đầu chưa từng mở miệng, đột nhiên hỏi – “Hôm nay Hồng Tụ mời tiệc đại nhân, trừ việc đáp tạ hành động giải vây của đại nhân, cũng là muốn cùng đại nhân bàn bạc triệt để!”

“Nàng cuối cùng vẫn là nhịn không được rồi!” – Bùi Văn Long hơi lắc đầu, trong mắt tràn đầy tiếc nuối – “Mặc dù ta hầu như biết được toàn bộ, những vẫn hi vọng suy đoán của mình đều sai hết. Dù nàng chỉ có vài phần giống sư muội qua đời của ta, nhưng vài phần này cũng khiến ta không giấu được lòng thương hại. Đáng tiếc, nàng cuối cùng vẫn khiến ta thất vọng rồi.”

Lữ Kinh Hồng không chút kích động hỏi:

“Người biết toàn bộ? Không biết là toàn bộ chuyện gì đây?”

Bùi Văn Long tự tin cười:

“Ta trước khi đến Kim Lăng, cố ý nghiên cứu tấu chiết về vụ tào vậ bị cướp của Lữ huynh, trong đó đặc biệt chú ý đến việc người đánh chìm thuyền và toàn bộ hàng hóa. Lúc đó ta nghĩ ngay, hàng hóa bị cướp hoặc chìm mất, đối với Lữ huynh mà nói trách nhiệm đều như nhau, Lữ huynh không cần làm thêm chuyện. Hàng hóa rơi vào tay giặc cướp, tốt xấu còn có hy vọng tìm lại; một khi rơi xuống nước toàn bộ đều gặp nước mà tiêu tan, không tìm được nữa. Hành vi này của Lữ huynh thực khả nghi, đây là nghi điểm thứ nhất.”

Lữ Kinh Hồng khẽ vuốt cằm nói:

“Có lý, nói tiếp xem!”

Bùi Văn Long nhàn nhạt thốt:

“Hồng Tụ cô nương chưa bao giờ phỉnh nịnh quyền quý, chưa từng một lần rời Thiêm Hương Lâu hiển vũ, lại đặc biệt hiển vũ tại yến tiệc tiếp đón tại hạ. Tại hạ và Hồng Tụ cô nương vốn không quen biết, quyền thế cũng không lớn đến độ có thể khiến Hồng Tụ cô nương sợ hãi, hơn nữa trong yến tiệc phát hiện Lữ huynh cùng Hồng Tụ cô nương quan hệ ám muội. Bởi vậy hành vi của Hồng Tụ cô nương là nghi điểm thứ hai.”

Lữ Kinh Hồng gật gật:

“Ừm, tiếp tục!”

Bùi Văn Long nói tiếp:

“Thiết nghĩ các người cũng nghe qua phong môi tin tức linh thống nhất Kim Lăng, từ chỗ hẳn ta biết chỗ Hưởng Ác xuất hiện, bố trí vây bắt. Từ miệng Hưởng Ác, ta mới hay vốn Bài Bang tịnh không biết trên quan thuyền chứa hàng gì, nhưng vẫn tiếp nhận ủy thác của Kim Sa Bang mà ra tay. Dù rốt cục không cướp được hàng, Kim Sa Bang vẫn trả hai vạn lượng bạc thù lao. Hai vạn lượng bạc không phải số nhỏ, Kim Sa Bang sao mà ném đi một cách vô ích như vậy? Đây là nghi điểm thứ ba. Có ba nghi điểm, ta đã có thể kết nối lại thành phác thảo cả sự kiện rồi.”

Lữ Kinh Hồng điềm tĩnh hỏi:

“Không biết sự kiện phác thảo trong lòng ngài là gì?”

Bùi Văn Long cười nói:

“Bởi nghi điểm thứ nhất, ta nhận ra ý đồ thực sự trong tấu chiết của Lữ huynh, là muốn thông báo triều đình: hàng hóa mất đi triệt để, không cần tìm lại; bởi nghi điểm thứ hai, ta đoán được mục đích Hồng Tụ cô nương hiển vũ, muốn tận mắt quan sát đặc sứ phụng lệnh tra án là ta đây để đối phó. Dù ngoại hiệu “thiết diện thần thám” của ta bên ngoài không mấy người biết, nhưng không lừa được tai mắt thông tuệ của kì nữ như Hồng Tụ

cô nương. Nàng có lẽ cũng biết ta thuộc Đô Sát Viện, đoán được ta vì Lữ đề đốc mà tới, nàng lo lắng cho vận mệnh của người trong mộng, nên muốn đích thân cân phân lượng gã đặc sứ này, trái lại làm lộ quan hệ đặc biệt giữa nàng với Lữ đề đốc; bởi nghi điểm thứ ba, ta khẳng định Kim Sa Bang đã đắc thủ, chúng nếu đồng ý bỏ hai vạn lượng bạc, khẳng định nắm chắc hai mươi vạn lượng trám vào. Theo ta biết, giá trị ba thuyền hàng đó, nếu vào được bờ, chỉ ít giá trị năm mươi vạn lượng.”

“Bùi đại nhân quả nhiên không hổ Thiết Diện Thần Thám!” – Hồng Tụ điềm nhiên hỏi – “Chẳng biết Bùi đại nhân vì sao từ Kim Sa Bang liên tưởng đến Hồng Tụ, ngày ngày đến Thiêm Hương Lô vui chơi?”

Bùi Văn Long thoải mái cười:

“Nàng đã biết Thiết Diện Thần Thám ta, cũng nên biết ta có vài thủ hạ đặc lực chứ?”

Hồng Tụ gật đầu đáp:

“Thủ hạ Thiết Diện Thần Thám truyền thuyết có thất đại công môn cao thủ, người người đều tinh thông một môn công phu tra án đặc biệt, bất quá bọn họ ở Kim Lăng chưa quen thuộc, làm sao có thể tra được manh mối?”

“Nàng quên mất đạo lí có tiền khiến quỷ sai ma rồi chẳng? Chỉ cần chịu bỏ tiền, tự nhiên có phong môi bản địa cho ta sử dụng.” – Bùi Văn Long cười nói – “Nhờ vào bọn hỗn tạp tìm được nhân vật chủ chốt của Kim Sa Bang tất nhiên là vọng tưởng, nhưng tìm bọn tiểu lâu la bên dưới lại dễ dàng. Chỉ cần chúng tìm được một chút dấu tích, thủ hạ ta có năng lực tìm được nhân vật nòng cốt của Kim Sa Bang. Không đến nửa tháng ngắn ngủi, đã có đầu mục Kim Sa bang bị người của ta theo dõi, nhưng vẫn chưa thể từ chúng tìm ra sào huyệt Kim Sa Bang. Sau đó ta phát hiện mấy tên đầu mục có một thói quen chung, chính là thường đến Thiêm Hương Lô thưởng thức màn biểu diễn của Hồng Tụ cô nương. Ta từng hoài nghi Thiêm

Hương Lô là chốn liên lạc trọng yếu của Kim Sa Bang, nhưng mấy đầu mục đó trừ việc uống rượu xem biểu diễn như những khách nhân bình thường, không có đến chỗ nào đặc biệt, thậm chí bọn chúng cũng không có liên hệ. Điều này khiến ta bối rối nhiều ngày, về sau ta tự đến hiện trường xem cô nương diễn xuất vài lần, mới dần phát hiện bí ẩn bên trong.”

“Bí ẩn gì?” – Lữ Kinh Hồng hỏi.

Bùi Văn Long khẽ thở dài:

“Kĩ thuật khiêu vũ của Hồng Tụ cô nương thiên hạ tuyệt diệu, ta không biết nên hình dung thế nào. Nàng không chỉ mang linh hồn cùng vũ đạo hợp nhất, thậm chí có thể dùng dáng mạo để truyền đạt lệnh cho thủ hạ. Điểm này hơi giống ngôn ngữ bằng cờ hiệu mà thủy thủ trên biển thường dùng, nhưng so với kỳ ngữ phức tạp hơn, cũng mỹ lệ hơn. Ta mang cái tên trần tục để gọi nó là “vũ ngữ” vậy. Ta nghĩ Hồng Tụ cô nương mỗi ngày thu được ngân lượng và thiệp mời, trong đó sẽ có tình báo và thỉnh ý của thủ hạ. Nàng mang tình báo cùng thỉnh ý giao cho bang chủ Kim Sa Bang, sau đó lại mang chỉ ý của bang chủ mượn “vũ ngữ” thông báo đến đầu mục Kim Sa Bang lẫn trong khách nhân. Khó trách mấy huynh đệ của ta chăm chú nhiều ngày, vẫn không thấy chúng giao lưu liên hệ thế nào với bang chủ.”

Hồng Tụ hơi biến sắc, thì thầm thở dài:

“Bùi đại nhân quả nhiên tinh minh, Hồng Tụ không thể không bội phục.”

Vẻ mặt Bùi Văn Long không lộ chút đặc ý, chỉ có tiếc nuối:

“Mang hàng trên ba quan thuyền cùng bang chủ Kim Sa Bang giao ra, nàng còn trẻ, ta thực không đành giam hãm trừng phạt nàng. Chỉ cần nàng giao kẻ thủ ác, ta nguyện buông tha nàng một phen.”

Hồng Tụ để lộ nét cười tinh nghịch trên mặt:

“Xem ra Bùi đại nhân cũng có chỗ đoán không ra, bang chủ Kim Sa Bang không phải ai khác, chính là tiểu nữ tử Hồng Tụ.”

“Nàng?” – Bùi Văn Long thập phần ngỡ ngàng – “Nàng chỉ là nữ tử nhu nhược. làm sao có thể là bang chủ chỉ huy Kim Sa Bang mà triều đình nhiều lần không thu phục được chứ?”

Trên mặt Hồng Tụ hiện lên thần thái kì lạ, nghiêm nghị nói:

“Phụ thân ta chính là bang chủ Kim Sa Bang, người chết rồi do ca ca tiếp nhận, về sau ca ca cũng chết bởi tay bọn ưng khuyển triều đình, nên ta thay thế ca ca, tạm giữ chức bang chủ.”

“Kim Sa Bang?” – Bùi Văn Long cười lạnh – “Đó là do các người tự gán vàng mặt mình, kì thực bất quá là một bang tiểu mâu tặc vận chuyển muối tư. Ta càng thích cái tên triều đình đặt cho các người – diêm phi. Ta không hiểu, thanh danh diêm bang trên giang hồ tịnh không tốt, cha con hai người vì sao phải tiền phó hậu kế, tử nhi hậu dĩ(2) ? Ta càng nghĩ không ra, từng đường đường là Kim Lăng thủy sư đề đốc Lữ Kinh Hồng, võ trạng nguyên uy chấn kinh sư, không ngờ vì kẻ cướp đẹp đẽ của diêm bang, không tiếc tự hủy tiền đồ, giam thủ tự đạo(3)! Cách đây không lâu, triều đình điều chỉnh nghề buôn muối, nghiêm lệnh diêm nông ven biển không được tự buôn bán muối biển, kẻ vi phạm trăm tử toàn gia. Các người kiếm không được hàng, chủ ý đánh cắp quan diêm! Lữ Kinh Hồng thông qua diêm bang mang hành trình của ba thuyền chở quan diêm tiết lộ cho Bài Bang, bỏ ra hai vạn lượng thỉnh Bài Bang cướp thuyền. Lợi dụng sự thuận lợi của nhiệm vụ áp vận quan diêm, mang muối trên ba chiếc thuyền trao thành bùn cát. Bài Bang cướp thuyền, người thừa cơ đục thuyền đánh chìm hàng hóa, ai cũng tưởng quan diêm trên ba chiếc thuyền gặp nước tan hết, không ai nghĩ ra muối trên thuyền đã rơi vào tay diêm bang mà thần không biết, quỷ không hay. Nếu ta đoán không sai, số quan diêm đó còn ở tại Kim

Lãng chú? Sô muối này ở Kim Lăng giá trị cự vạn, một khi vận chuyển đến Trung Nguyên, càng quý hơn “kim sa”, ắt là danh tự Kim Sa Bang cũng do vậy mà ra. Đáng tiếc Lữ trạng nguyên thiếu niên đặc chí cũng bì tài sắc tự hủy tương lai, ngay cả tha cũng cảm thấy không đáng!”

Sắc mặt Lữ Kinh Hồng không lộ chút hối tiếc nào, trái lại nhìn Bùi Văn Long cười nói:

“Đây là chân tướng vụ án cướp Trường Giang trong lòng người sao? Bùi đại nhân quả nhiên tra án như thần, đáng tiếc ta phải báo với người rằng, người sai rồi, sai lầm ngớ ngẩn.”

“Sai à?” – Bùi Văn Long tự phụ cười hỏi – “Không biết sai ở đâu?”

Lữ Kinh Hồng quay đầu nhìn Hồng Tụ cười mỉm, nắm chặt tay nàng:

“Mặc dù lần đầu tiên gặp Hồng Tụ, ta đã xem nàng là thê tử, yêu nàng sâu sắc, nhưng không thể vì cảm tình cá nhân phản bội sự trung thành đối với triều đình. Ta biến thủ tráo đổi quan diêm, thỉnh Bài Bang thay ta chịu tội, Bùi đại nhân giống như tự mình chứng kiến, nhưng đối với động cơ của ta lại đoán hoàn toàn sai. Ta không vì tài, không vì sắc. Cha con Hồng Tụ truyền nghề nối nghiệp “diêm phi”, càng không giống tưởng tượng của người là vì ham mê tiền tài đến táng tâm điên cuồng.”

“Không vì tài sắc, vậy là vì cái gì?” – Bùi Văn Long cười lạnh.

Lữ Kinh Hồng nhìn Hồng Tụ cười mà không đáp. Hồng Tụ hiểu ý rút ra một lọ sứ, khẽ trút trong bình thứ gì đó ra bàn, một thứ cát trắng tinh dưới ánh đèn phát xuất quang mang chói mắt. Hồng Tụ chậm chậm hỏi:

“Trong mắt Bùi đại nhân, đây là gì?”

Bùi Văn Long không cần nếm cũng biết là muối, không khỏi hừ lạnh chẳng thèm hồi đáp, một vấn đề rành rành như vậy, hãnh khinh thường

không đáp. Chỉ nghe Hồng Tụ thở nhẹ:

“Nó ở trong mắt Bùi đại nhân chỉ bất quá là muối tầm thường, nhưng trong mắt bách tính bình thường, nó là vàng, là “bạch kim”! Thứ kim sa trắng tinh! Ngài biết một lọ muối ở Trung Nguyên và Tây Bắc trị giá bao nhiêu ngân lượng không?”

Bùi Văn Lăng khẽ lắc đầu, dù hẳn biết quan diêm rất quý, nhưng mấy chuyện nhỏ nhặt như dầu muối củi gạo, hẳn luôn hồ đồ, hơn nữa quan diêm dù quý cũng không ảnh hưởng đến khẩu vị của hẳn, cho nên hẳn chưa từng quan tâm chuyện nhỏ như vậy.

“Chí ít trị một hai nén bạc! Tương đương khẩu phần một tháng của một nhà bình thường!” – Hồng Tụ vừa nói lại thở dài – “Bùi đại nhân cũng biết muối biển là thứ tầm thường, vì sao đến Trung Nguyên và Tây Bắc lại quý giá như thế?”

Bùi Văn Long đột nhiên biến sắc, dù biết quan diêm quý giá, nhưng chưa từng nghĩ qua nó quý đến độ nào, một bình muối nhỏ còn không đáng một lượng, không ngờ phải tốn một nén bạc, gọi là “bạch kim” cũng không khoa trương. Hẳn không khỏi chau mày trầm tư, dù trước kia chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng hiện tại bắt đầu minh bạch, triều đình đã kích tư diêm mạnh như vậy, nghiêm lệ tàn khốc như vậy, vẫn không ít kẻ muốn mạo hiểm, hoàn toàn không cách ngăn chặn. Muối quý giá, lời lớn như thế, ai không động lòng.

“Bùi đại nhân nhất định biết tổ huấn “vĩnh bất gia phú(4)” của triều đình chứ? – Lữ Kinh Hồng đột nhiên hỏi, đây là điển cố người người đều biết, năm đó Khang Hy hoàng đế đăng cơ, nhìn thấy Đại Minh triều vong vì triều đình chinh chiến thu gom thuế cao, bách tính chịu không nổi gánh nặng, giương gậy khởi nghĩa, làm cho Trung Nguyên đại loạn, Đại Thanh triều mới thừa dịp đoạt được giang sơn vạn dặm. Vì phòng việc dẫm vào vết xe đổ của tiền triều, Khang Hy đế đã biệt lưu lại tổ huấn “vĩnh bất gia

phú” cho hậu nhân, nhắc con cháu ghi nhớ sai lầm của Minh triều. Đây là điển cố mỗi người đều biết, cũng là thành tựu chủ yếu mà triều đình dành kì ân cho thiên hạ bách tính.

Thấy Bùi Văn Long im lặng gật đầu, Lữ Kinh Hồng nói tiếp:

“Đáng tiếc triều đình vĩnh viễn đều có cách thu tiền, dù kính trọng tổ huấn vĩnh bất gia phú, nhưng triều đình rất nhanh tìm được con đường phát tài mới, đó là khống chế muối ăn, thứ mà người người đều cần thiết, thi hành chính sách triều đình độc quyền. Cả nước trên dưới, phàm dính đến sản xuất muối ăn, vận chuyển, buôn bán đều thông qua quan phủ, người nào tự mua bán đều bị nghiêm lệ trừng phạt, cả nhà bị trảm! Từ đó triều đình có thể chuyên quyền định giá muối, mang thứ muối không đáng mấy văn tiền, bán ra như giá vàng, đây là hình thức biến tướng của việc thu thuế thân, triều đình bóc lột bách tính trắng trợn! Đặc biệt đối với lệnh nghiêm trừng muối tư gần đây của triều đình, diêm bang không có muối để bán, các cấp quan thương thừa cơ lên giá, giá muối càng lúc càng cao, bách tính nhìn muối than thở. Nếu diêm bang không có muối, e rằng bách tính thiếu muối ăn bất đắc dĩ vì muối mà bán con cái.”

Bùi Văn Long nghe vậy sắc mặt đại biến, không phải vì Lữ Kinh Hồng ngang nhiên công kích triều đình mà vì thấy diêm nghiệp đen tối. Chỉ nghe Hồng Tụ nói tiếp:

“Diêm nông vùng duyên hải phơi một gánh muối biển, bán cho diêm nghiệp ti(5) không quá năm tiền, diêm nghiệp ti sang tay bán cho diêm thương địa phương hai mươi lượng, diêm thương bán lại các nhà buôn nhà nhỏ đến năm mươi lượng, nhà buôn nhỏ đưa đến tay bách tính bình thường, một gánh quan diêm có thể lên đến trăm lượng hơn. Nếu mang muối chuyển vào Trung Nguyên và Tây Bắc, một gánh muối biển có thể bán được năm trăm lượng hơn. Tôi từ nhỏ sinh trưởng ở Trường An, nơi xem muối quý hơn vàng, biết rõ bách tính khó khăn có được muối để ăn, đôi lúc một lượng muối khiến huynh đệ trở mặt, phụ tử thành thù, không biết có bao

nhiều bách tính cả tháng không biết đến vị muối. Bởi vậy cha tôi mới mạo hiểm vận chuyển muối tư, sáng lập sự nghiệp Kim Sa Bang. Chúng tôi mạo hiểm đương đầu nguy hại, từ bờ biển mang muối vận chuyển đến đất liền, chỉ bán quan diêm với giá một phần, có bao nhiêu bách tính vì bị quan diêm rút cạn tủy, hút cạn máu. Quan phủ mắng chúng tôi là diêm phi, kì thực triều đình mới là bọn diêm phi lớn nhất!”

Bùi Văn Long cười lạnh một tiếng:

“Nói như vậy, các người còn là bồ tát sống thay trời thương người, cứu khổ cứu nạn rồi?”

Lữ Kinh Hồng thân nhiên nói:

“Lão gia ta cũng ở nội địa, biết rõ cay đắng bên trong. Hồng Tụ nói lời đều thật, nên triều đình chỉnh túc diêm nghiệp, nghiêm tra tư diêm, thời khắc Kim Sa Bang kiếm không được hàng, ta bắt đặc dĩ cướp đoạt quan diêm, để cho diêm bang, cũng là để cho bách tính thiếu muối ăn vượt qua ải khó khăn. Hiện tại người có thể để thủ hạ tiến vào, chắc là người sớm điều động nhân thủ bao vây cả Thiêm Hương Lô. Hôm nay ta đến, chính là muốn cùng Hồng Tụ vượt qua khó khăn.”

“Các người sớm đã biết ta theo dõi Thiêm Hương Lô, vì sao không nhân đêm tối bỏ chạy?” – Bùi Văn Long thắc mắc. Chỉ thấy Hồng Tụ và Lữ Kinh Hồng nhìn nhau cười, Hồng Tụ chậm rãi thốt:

“Mục tiêu ba thuyền quan rất lớn, chúng tôi không cách nào mang đi. Lúc ngài đến Kim Lăng, mấy gã thủ hạ lui tới tìm hàng hóa, theo dõi chặt chẽ. Tôi lưu lại Thiêm Hương Lô cùng ngài bàn bạc, chính là muốn ngài mang tất cả thủ hạ và bộ khoái Kim Lăng thành điều đến đây. Tôi vừa rồi thi triển một khúc Phi Thiên Vũ, đã mang mệnh lệnh truyền đạt đến huynh đệ trong bang. Thời khắc này Kim Sa Bang không chỉ lập bang chủ mới, mà còn phân phối quan diêm, chia nhau vận chuyển đến các nơi. Bang chủ tôi

tuy rơi vào tay ngài, nhưng Kim Sa Bang sẽ không vì vậy mà bị diệt. Người kế thừa sẽ giống tôi kế thừa di chí của cha, của ca ca, suất lĩnh Kim Sa Bang tiếp tục vì thiên hạ bách tính buôn muối. Chỉ cần quan diêm còn đất như vàng, huynh đệ Kim Sa Bang trăm hoài không hết, giết mãi không xong!”

“Điệu hồ ly sơn!” – Bùi Văn Long đột nhiên biến sắc. Hắn cuối cùng hiểu rõ mấy hán tử nọ khi xem Phi Thiên Vũ, vì sao cảm động đến rơi lệ, thần tình kích động. Hắn không khỏi vừa tức giận vừa bối rối, chất vấn – “Nàng không tiếc hy sinh bản thân, cũng muốn đem số muối đó vận chuyển đi! Nàng lợi dụng lúc ta phá án, không ngờ cũng mang ta đặt vào bẫy?”

“Ngài nếu thấy bách tính nội địa khổ sở vì muối, sẽ lí giải được hành vi của tôi.” – Nói đến đó, Hồng Tụ quay đầu nhìn Lữ Kinh Hồng, ánh mắt tràn ngập hối tiếc – “Đáng tiếc liên lụy Kinh Hồng, tôi đành cùng chàng làm một đôi quỷ phu thê.”

“Nàng ngàn vạn lần đừng nói vậy,”- Lữ Kinh Hồng không dẫn được ôm Hồng tụ vào lòng, lăm bắm bên tai nàng – “Vì nàng và bách tính cố hương, ta vô oán vô hối!”

Bùi Văn Long nhìn một đôi tình nhân ôm nhau không nói lời nào, thần tình phức tạp, im lặng rất lâu, cuối cùng chậm rãi rút bội kiếm, hướng Lữ Kinh Hồng nghiêm chỉnh thi lễ:

“Lữ huynh, năm năm trước tại hạ thua người nửa chiêu, hy vọng hôm nay Lữ huynh lại cho ta một cơ hội chứng minh bản thân!”.

(1): chào mừng khách đến rồi chứng kiến họ ra đi.

(2): cha truyền con nối

(3): tham ô, biển thủ

(4): vĩnh viễn không tăng thuế

(5): quan thu mua muối của triều đình

Chương 5: Vĩ Thanh

Người gác đêm trên chòi cao đã điểm canh hai, vài công môn cao thủ mai phục người cửa rớt cục nhẵn nại không được, chưa thấy tín hiệu của thượng cấp liền xông vào. Chỉ thấy bên trong nhã thính còn mỗi Bùi Văn Long đang ngồi, ngẩng nhìn ánh trăng Tần Hoài bên ngoài song cửa đến xuất thần. Có kẻ thấy nhã thính trống rỗng, nghi hoặc hỏi:

“Lữ Kinh Hồng và vũ kỹ đâu?”

“Chạy rồi!” – Bùi Văn Long buồn bã lẩm bẩm – “Quả nhiên không hổ là Lữ Kinh Hồng, năm năm trước ta không bằng người, năm năm sau ta vẫn thua người nửa chiêu. Khó trách sự muội năm đó muốn đi theo người, người mới là anh hùng đỉnh thiên lập địa!”

Lời Bùi Văn Long dù vẫn có chút không cam, nhưng đổ kị trong lòng đã vô ảnh vô tung. Một gã thủ hạ cẩn trọng hỏi:

“Lữ Kinh Hồng là nghi phạm chủ yếu trong vụ án tào vậ bị cướp, hẳn chạy rồi, chúng ta làm sao giao phó triều đình?”

Bùi Văn Long nhạt giọng:

“Bốn quan sẽ tấu trình rõ với triều đình, kính cẩn trách nhiệm, cuối cùng không để quan diêm rơi vào tay giặc cướp. Ba thuyền quan diêm, toàn bộ đã thành nước, nhưng Lữ đại nhân đã tận lực rồi. Hôm nay Lữ đại nhân vì để mất quan diêm, không còn mặt mũi diện kiến hoàng thượng, đã giao ra kim ấn và lệnh phù thủy sư đề đốc, từ giờ quy ẩn sơn lâm.”

Mấy gã thủ hạ nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc. Chỉ thấy vị thượng cấp trẻ tuổi chấp tay đi ra, vừa đi vừa nhạt giọng thốt:

“Vụ án tào vậ bị cướp có thể kết liễu rồi, ta sẽ mang kết quả điều tra bẩm với ngự sử đại nhân và hoàng thượng, bất luận kẻ nào cũng không được tra lại!”

“Dạ!” – mấy gã thủ hạ dù mù mờ, nhưng vẫn lập tức tề thanh đáp.

Nhiều năm sau, giang hồ truyền tụng một đôi phu thê hiệp nghĩa hành tung vô định. Thê tử trường tụ thiện vũ, xinh đẹp lạnh lùng như tiên tử; trượng phu hào sảng nghĩa hiệp, khoáng kiếm như hồng, ác liệt tựa vị vô trượng nguyên năm nào dùng một thanh trường kiếm uy chấn kinh thành. Bất quá truyền ngôn vĩnh viễn là truyền ngôn, chưa bao giờ có sự chứng thực...

HẾT